

ĐẶNG HUY QUYỀN

HIỆN THỰC MƠ

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

vh

Mục lục

Lời Đầu Sách

Làng Tôi

Lòng Mẹ

Hai Người Thợ

Gã Dờ Hơi!

Cổ Quê Tôi

Sáng Trưa Chiều Sáng

Cánh Đồng Giấy Trắng

Ước Mơ

Nỗi Buồn Đã Mất

Mèo Giấu Cứt

Mùa Một

Mùa Hai

Mùa Ba

Mùa Tư

Thính Tai, Tinh Mắt

Thu – Mưa – Giọt Giọt

Bò Và Người

Gương

Cãi Nhau Với Mình

Ngủ Mê

Luận Về Khí

Nó Vận Vào Thân

Lời Ru

Con Người, Con Tinh, Con Trùng

Hai Vế Đối

Cái Vòng Tròn Khiêm Tốn

Đêm Liên Hoan

Rời Sợ! Rời Không Sợ!

Vỡ Đầu Ra
Vấn Vợ
Mai Đây
Đôi Xứng
Tình Yêu Và Hạt Cơm
Ngôn Ngữ Luận
Đôi Mắt
Hoàng Đế Của Thơ
Đại CỤC
Những Nạn Nhân Của Danh Vọng
Hết Năm
Rống Không
Bấm
Vòng Quay
Đẹp Và Xấu
Người Mây
Vẽ Cái Mông Lung
Biểu Bì Của Người
Đối Thoại Trong Nghề
Cái Sự Đi
Không Gian Cong
E Ngại
Ăn Cắp Cát
Hai Cái Bóng
Mồ Hôi Đất
Rock Thu
Chẳng Ai Giống Được Mình
Đẻ
Cơ Cớ
Phu Chử
Không Đề
Bất Đền

Gã Tâm Hồn Tôi

Xơ

Cõi Kia

Đi Chơi

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Lời Đầu Sách

Chúng ta đang cầm tác phẩm "Hiện thực mờ" trên tay với số trang khiêm tốn, nhưng chất lượng của cuốn sách thì vượt trội, và ta có thể mang nó trong đầu để đi trên đường thiên lý mà đôi duyệt tâm thể thế gian.

Hiện thực mờ - không phải bằng văn học dị tạo, mà bằng tượng hình "phức hợp tâm can" của các ngữ cảnh, biến hóa con chữ tải văn, hình tượng tải đạo, bắt đầu từ phôi ý thức sẽ làm dung dị những hình ảnh nhân ngã mà ta thường thấy, ở cả cách vẽ đặc tả theo kiểu viết "phỏng nhưng không vẩn" mà tác giả, họa sĩ Đặng Huy Quyền đã dày công hơn ba mươi năm tích góp tư duy để sáng tác cho tập truyện này có phong cách riêng của nó.

Càng đọc "Hiện thực mờ" thì ta càng thấy nó không giống một thể loại văn học nào đã có, mà giống một tổng thành tâm linh của Mandala cấu trúc về "quần sinh trong ba cõi" - cõi trời, cõi người và cõi âm, như chính nó đã khởi: với cái bắt đầu của những sự bắt đầu và cùng đồng hóa giá trị kết tượng để nhập cảnh tri thức "biên ngẫu hướng tâm" của từng vấn đề, sau đó được lan tỏa, sáng tỏ với các con chữ trong từng câu chuyện, có khi là không cốt, chỉ có tượng, có khi chỉ có tượng mà không chữ... tất cả cách "vẽ ấy" hiện hình từ triết học cổ, kim, từ ca dao Việt thường, từ đoản khúc chết hay trường ca sống trong văn hóa phương Đông, tượng cũng là biên ngẫu, cách biệt với bối cảnh xuất hiện của nhân vật, nhưng nó lại ảo ngay và mờ dần để đến cuối dòng chảy của từng câu chuyện thì các mô típ tượng hình lại nhanh chóng kết bè, cho ta cảm nhận một kết quả nào đó, rồi ào ào chảy mạnh, như dẫn ta đi vào cõi hư vô để mà lắng đọng, lắng đọng cái cốt hồn của vấn đề chứ không phải cốt chữ của sự kiện trong văn chương chữ nghĩa.

Là họa sĩ như Đặng Huy Quyền thì ta khó "bốc quẻ dịch" để xem sự nghiệp của anh ứng với cái gì, hay cái gì đã ứng với anh khi mà ta đã trộn hiện thực mờ vào mọi lĩnh vực thiên tư thì quả nhiên có nhiều cách đánh giá các thể hiện tài năng và đặc tính của anh: viết cũng là vẽ, vẽ thì vô dư văn học nhưng đầy ắp tượng thanh, cái tượng ấy đã tạo ra âm sắc, nó giống văn khi đồng chuyển trong những kịch bản phim cười của anh xuất hiện ở chương trình "Gặp nhau cuối tuần" suốt nhiều năm trên ti vi và cả các hãng phim hay chương trình khác đang đặt anh và chỉ "mua hàng" theo phương thức "cười trong lý trình phê phán"... và khi dị chuyển thì bút pháp "vẽ văn" của anh như vô thức thiên: tự lĩnh hội cái chân như của văn học, hội họa, âm nhạc, điêu khắc... đã hội tụ vào nhau để phân kỳ ra ba làn sóng cùng đẩy một con thuyền, giống như cái triết học luân canh mà tôi ví dụ ra đây là các thể a-ri-a, hay rông-đô trong âm nhạc tập sự, chỉ nhờn nhờ các âm giai khúc đoạn nhưng lại dễ dàng ghi nhớ trong tâm cảm người ta cứ trôi qua nhiều miền thế hệ...

Nói thì nhiều lắm, càng nói càng không xuể, khó đủ cho một nghệ sĩ chân chính đang đi trên con đường bất cầu lợi để vẽ, để viết, làm ta thấy cái gan của kiếp người, như bức tranh của anh có chiều cao 50 mét với bố cục "đóng gói" các tham, sân, si lẫn trạng thái màu và sắc, để rồi cho đến hết chiều cao của bức tranh đã đi đến sự giải thoát là các chủng tử hoa không màu, trắng tinh... Đây là cách gợi ý của tôi cho ai đó muốn nhập đọc "Hiện thực mờ"...

Hà Nội, 22-12-2012

Họa sĩ TRỊNH YÊN

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Làng Tôi

Ở làng tôi, những người đàn ông chân tay đã hóa thành cày cuốc, lưng những bà mẹ trẻ đã cong như tàu lá chuối. Mọc trên lưng là những đứa bé mắt rí nhoèn, mũi dãi rêu rạo, rêu rạo khóc, rêu rạo đòi, rêu rạo cười khoai luộc, ngô non. Mặt trời xà xuống xé nát mặt ruộng làm trẻ con tưởng nhầm là bánh đa bị vỡ. Mưa cũng trút xuống làm ngọn lúa thập thò, trẻ con đua nhau đi kéo vó te, hôm ấy có một thằng chết đuối, cả họ nhà nó đã bắc cầu bành dải vải thô cho nó. Đêm hôm ấy nó lên bờ. Việc đầu tiên là nó vào đồng rơm vỗ thử mít đã chín chưa. Hôm nọ nó trộm của nhà chùa giấu ở đây. Rồi ra trạn bếp tìm bộ khăng bằng cây gang của nó, Cả nạ cả con khăng, không còn nữa. Nó tiếc ngẩn tiếc ngơ nó vào chuồng bò vuốt ve con bò một cái, cái vuốt thứ nhất nó thấy một dải đê xanh, cái vuốt thứ 2 thấy cái điều cánh cốc. Nó định vuốt nữa nhưng lại thôi. Nó lách qua khe bếp vào buồng. Vật đầu tiên nó nhìn thấy là cái roi mây. Nó gét cái roi mây lắm. Thế là nó ra vườn. Trèo lên cành ổi. Văng nó mấy hôm mà những quả ương đã chín. Có người trông thấy nó hét lên, người ấy sợ làm bao nhiêu người khác sợ. Sợ nhất là trẻ con, nó cũng sợ, sợ đến nỗi ngã xuống đất rồi chạy ra bờ mương, hình như bố nó cầm roi mây đuổi đằng sau thì phải. Nó trèo lên cái cầu vải làng nhưng rồi nhẹ nhàng lặn xuống, mặt nước không một gợn sóng nào.

Hôm sau truyện ma ở làng đồn ra chợ, nó theo chân các bà về làng bên. Tối đến, dưới ngọn đèn dầu. Mắt trẻ con trở ra xanh biếc, chúng nó đang nghe người lớn kể chuyện ma.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Lòng Mẹ

Ở vào cái tuổi gần 60 này, ngồi mà nhớ lại chuyện thời loạn thuộc ở Pháp, non nửa thế kỷ trước, sao mà nó cũ đến vậy. Tất cả hiện lên mờ mờ ảo ảo cứ như một trang giấy thấm nước chè ấy! Nó cứ vàng vàng đục đục. Nhưng có một đoạn trong vắt, mọi thứ rất nét. Cứ như người mắt kém vớ được cái kính đúng số vậy. Cái đoạn ấy là, tôi có một người trong họ, tôi phải gọi bằng bà. Bà ở làng sống với một con chó to, người chú tôi làm tận ngoài Hà Nội, chiều hôm ấy Tây ném bom vào làng. Được tin ông chú tôi học tốc về ngay. Than ôi! Ngoài vườn là hố bom sâu đến tối đen cả đáy. Bà và con chó không còn dấu tích gì cả. Đau thương ngút ngàn. Ông chú tôi gào khóc khản hơi, nhá nhem tối, ông thần thờ ra bụi duối cuối vườn và nhặt được cái dẻ xương sườn con chó. Ông mang về luộc lên rồi sang hàng xóm lấy nửa lít rượu ngay. Dưới ngọn đèn dầu khuya khoắt. Ông uống rượu gặm xương. Rõ ràng bà tôi hiện về đứng nhìn con trriu mển. Ông chú không hay, ông uống say rồi vật ra giường ngủ lịm. Tang tảng sáng, ông thấy âm ấm ở tay rồi ở vai, rồi ở mặt, ông mở mắt, thì hóa ra con chó nó về, nó liếm cả mồm ông. Chú tôi hốt hoảng nhặt vội mấy mẫu xương sợ nó ăn mất, gói ghém rồi đi mua một cái áo quan... Có hôm tôi mơ thấy bà tôi, tôi hỏi “Bà có giận chú không?” Bà mỉm cười nói “để chú đỡ đói lòng, bà có tiếc gì đâu” _ Nói rồi bà biến đi và tôi tỉnh giấc. Sau đó mọi thứ lại ố vàng, tôi không nhìn rõ cái gì nữa. Khúc trong đã hết, quãng đục lại về, dòng thời gian vẫn chảy.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Hai Người Thợ

Một hôm, ông thợ thêu đến chơi với ông thợ dệt, vừa vào đến cửa, ông thợ thêu đã lớn tiếng “có tình bạn nào lớn hơn bạn mình không?” Ông thợ dệt với tay lấy vò rượu ra cười “thế thì phải trả lời bác bằng rượu” Hai ông ừng ực, cái yết hầu cứ nhảy lên ở cổ. Ông thợ dệt ra đòn trước. Ông lấy ra bốn tấm vải, trình trọng giới thiệu. “Tấm này tôi dệt bằng lá cải. Tấm này dệt bằng lá mặt lá trái. Tấm này bằng lá ngón. Tổng hợp ba loại lá kia và dùng kỹ xảo bí truyền, tôi dệt ra tấm này gọi là lèo lá!” Ông thợ thêu đập hai tay xuống chiếu phành phạch “Tôi đã dự đoán trước ý đồ của bác rồi, nên đã mai phục bốn loài chim quý. Tấm thứ nhất tôi thêu chân dung ông khiếu, tấm thứ hai dành cho cô yếng, tấm thứ ba là của con sáo sậu. Ba con này lười nhon hót hay, riêng tấm lèo lá tôi dành cho anh vẹt. Anh này lười giống người nhất, đặc địa quá còn chó gì nữa!” Hai ông thợ khoái tử, ôm chầm lấy nhau, có cái lạ, từ đó họ không rời nhau nữa. Có người bảo họ là người ngoài hành tinh. Có bà nhà quê gọi họ là quái vật hai lưng. Còn các bác sỹ nói không thể giải phẫu được vì họ sẽ chết. Thế rồi chuyện lạ có thật xảy ra, họ chữa chung với nhau và đẻ ra một cô gái toàn thân là mồm, trên mặt sáu mồm, sau gáy hai mồm, ngực năm bảy cái, lưng một đàn mồm, hai tay mỗi tay một mồm. Đặc biệt dưới gan bàn chân cũng có. Hai ông bèn đặt tên cho cô gái rượu của mình, tên cô là “Dư Luận”. Nàng Dư Luận chẳng học nói ngày nào mà nói xoen xoét suốt ngày. Chỉ có điều, mỗi mồm nói một kiểu. Ấu cũng tại lắm mồm quá...

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Gã Dở Hơi!

Gã dở hơi đứng xem hai tấm thép đang được hàn vào nhau. Hắn thấy trước khi gắn kết hai tấm thép lóe sáng chói lòa. Nóng đến chảy ra. Gã đến tìm người con gái yêu hắn. Người thiếu nữ ôm chầm lấy hắn. Khi hai tấm thân xiết vào nhau. Hắn thấy máu nóng lên. Từ sâu thẳm trong hồn lóe sáng. Rồi một hôm gã dở hơi lang thang ở một bãi sắt vụn, vô số các mối hàn bong ra. Hắn tự nhủ “Gió lay mưa xối đây mà, lại cả tháng năm mỗi mòn nữa chứ.” Hắn lại đến tìm người đàn bà của hắn rồi xiết thân, nhưng không chặt nữa. Người đàn bà bỏ đi. Hắn tìm mãi, một hôm gặp lại, hắn vẫn thấy máu nóng lên, trong lòng đầy chộp giật. Nhưng người đàn bà vẫn bong ra đi mất. Gã dở hơi lại đi tìm, hắn bước bước thứ nhất đặt tên là số, bước thứ hai gã gọi là phận và cứ thế số phận, số phận, số phận. Hắn đi tìm. Gã lại lầm bầm: “Khi hai tấm thép kết dính thì gọi là hàn, khi hai tấm thân, hai cuộc đời gắn bó thì gọi là ái tình, nhưng que hàn hình như tên là số phận thì phải_có lẽ thế.”

Gã dở hơi đứng xem hai tấm thép đang được hàn vào nhau. Hắn thấy lửa tóe ra chói lòa và thép nóng chảy tan vào nhau, anh ta gật gù lầm bầm rồi tiện chân rẽ vào nhà người con gái yêu hắn. Khi hai người ôm nhau, hai tấm thân xiết vào nhau. Hắn nghe ngóng và thấy máu nóng lên, hồn đầy chộp giật. Anh lặng lẽ đi ra một bãi hoang đầy sắt vụn. Kìa! Vô số các mối hàn bong ra. Hắn cầm một thanh sắt cào xuống mặt đất một lí do

“Gió lay mưa xối đây mà

cả tháng năm mài mòn nữa chứ”

Anh ta quay lại nơi cô gái đứng, chìa tay. Hai bàn tay nắm lấy nhau nhưng cứ lỏng dần rồi tuột. Mỗi người đi về một phía, gã lại trở lại bãi hoang, cầm thanh sắt đập vào đồng sắt. Sau mỗi tiếng “bong” thì một mối hàn nhả ra. Cứ thế rất nhiều tiếng “bong” vang lên. Cô gái đứng dựa lưng vào lưng anh ta rồi ho một tiếng, cơn ho đẩy lưng hai người ra, rồi cô đi thẳng về phía chân trời. Gã dờ hơi vớt thanh sắt lên đồng phế liệu và quay lại tìm cô gái. Thế là hẳn đi tìm, dấu giày thứ nhất anh ta đặt tên là số, dấu giày thứ hai anh ta gọi là phận. Thế là số, phận, số, phận, anh cũng đang đi về phía chân trời. Có một cơn giông, cuối trời chớp giạt. Hay là họ đang được hàn ở đây.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Cỗ Quê Tôi

Ở quê tôi, gặp chuyện vui, cỗ, buồn, cỗ, may mắn, cỗ, tai họa, cỗ, giải đen, khởi công, cỗ, hoàn thành, cỗ, sinh cỗ, tử, cỗ, giỗ, cỗ, bốc mả, cỗ, toàn cỗ là cỗ thôi. Sạt nghiệp vì cỗ, chết đói vì cỗ.

Vào cái hôm chú họ tôi mất, la liệt cỗ, trong nhà ngoài sân, lan cả sang hàng xóm, trừ chỗ linh cữu chú tôi nằm thì chỗ nào cũng cỗ. Một ngọn kèn, hai mặt trống lục đục réo dặt một đêm. Thịnh thoảng loại òa khóc lên một đợt. Gần sáng ai cũng mệt trừ người chết. Thế là lại cỗ cho hồi sức. Ngọn kèn mặt trống khiêng chú tôi lên cỗ xe tang, cỗ xe tang đưa chú tôi vào mộ, chôn lấp xong họ hàng tề tựu ở nhà chú tôi và cỗ, trong mâm cỗ ai cũng khen số chú tôi may, đẹp trời quá, khách viếng đông quá, may mắn là con cháu về đông đủ, nhiều quan chức địa phương đến, cả khách Trung Ương, đám ma sang trọng quá, chắc là chú tôi vui lắm. Nhưng tôi nghĩ, chú tôi có vui nhưng nghĩ đến cỗ thì buồn đến chết đi được. Ờ... Hay là ốm thì chớ, nghĩ đến cỗ bàn rồi lo mà chết... Có bao giờ gặp lại mà hỏi được chú tôi đâu. Có tiếng ông trưởng họ “Mai cúng 3 ngày, 2 hôm nữa cúng tuần đầu, chúng mày thế nào cũng phải về cho đủ” - Trời ơi, lại cỗ!

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Sáng Trưa Chiều Sáng

Thằng bé vươn vai. Hai tay nó run run, chân duỗi thẳng, mồm há ra ngáp 1 cái dài. Chim cò thẳng tưng. Nó lom khom, chạy ra gốc cây đứng đá. Đá xong nó rùng mình đến lắc cả 2 vai. Sau đó vừa dụi mắt vừa đi vào. Thu xếp xong chỗ ngồi, nó với tay, kiễng cả mông lên mới lấy được cuốn sách trên cùng của chồng sách.

Thế là đầu gối quá tai, nó lại cảm đầu xuống đọc. Được dăm trang nó đội sách lên đầu lễ như bồ củi. Rồi lại đọc cuốn khác, cứ 1 lát lại phủ phục, chống mông lên vái tạ nó lẩm bầm “Hay quá! Kính phục! Kính phục”. Đống sách thấp dần mặt trời đứng bóng. Thằng bé lấy con dao cạo lia 1 nhát râu cảm rưng soàn soạt trên trang sách. Nó ưỡn người dăm lưng rồi lại đọc. Bóng nó ngả dần chậm rãi, lâu lâu thấy nó gật gù, ngừng đọc nhếch mép cười. Nụ cười hoang vu lăm lăm nụ cười cứ nhạt dần như nắng. Lúc này bóng nó đổ dài lên đống sách. Các con chữ thấy bóng râm đổ xuống, tranh thủ chạy loạn lên như đàn chuột. Từ cuốn nọ nhảy sang cuốn kia. Thằng bé gãi đầu, dăm sợi tóc trắng rụng xuống. Nó thắp lên 1 ngọn nến. Lũ chuột chữ vội vã chạy về các trang sách cũ. Cụ bé lật đi lật lại cái đống sách. Ông lắc đầu cười cuội, cứ lật 1 trang lại chép miệng lắc đầu 1 cái lật trang cuối của cuốn sách cuối cùng. Thấy 1 trang giấy trắng hiện lên, gật đầu tâm đắc. Cái trang trắng ấy in những lời nói của ông mà không ai nhìn thấy vì thế không ai đọc được. Hình như những lời nói ấy nhạt như 1 bát canh xương. Ông đọc lên đó 3 chữ:

“Những lời suông”.

Sau tiếng gà gáy sáng. Lũ chuột chữ chạy hết. Còn lại là đồng giấy trắng. Còn ông già đi đâu rồi. Hình như ông đuổi bắt những con chữ ngoài cánh đồng chiêm chũng thì phải.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Cánh Đồng Giấy Trắng

Trên cánh đồng giấy trắng của tôi, có thừa ngồn ngang màu sắc, có mặt người, có tình ái và cô đơn. Có thừa ngăn nắp, chữ xếp hàng ngay ngắn, những chữ những từ đứng riêng thì vô nghĩa nhưng đứng cạnh nhau thì hiện lên đủ thứ. Nó hiện cả kiếp người ngộ nguyền, khóc tu tu rồi thờ phật phùng, có cả tiếng trống ngực đập thành thịch khi tôi gặp em trên cánh đồng giấy trắng hoang vu ấy. Còn cái thừa ở đằng kia mọc toàn giá đỗ, mọc đơn mọc kép, im lặng thế thôi nhưng mà tương bưng lắm. Bảy hạt đỗ nảy mầm trong đau khổ trong hoan ca.

Tôi là lão nông, mà “lão nông” thì “chi điền”. Tôi biết rõ cái cánh đồng giấy trắng của tôi. Chúa có thiên đường của chúa. Phật có cõi niết bàn của phật. Lão nông này có cánh đồng giấy trắng của ta. Ngày ngày tôi reo trồng mà không hề gặt hái. Trồng trọt cho đẹp thế thôi, và để cho trẻ con đến đùa nghịch. Có một đứa cười giòn tan. Thế là tôi mãn nguyện. Cánh đồng giấy trắng buồn gì vui gì tôi biết, tôi là “Lão nông chi điền” mà!

HIỆN THỰC MƠ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Ước Mơ

Tớ còn lạ chớ gì bọn mình cơ chứ, khê có tiền là cả nước biết ngay! Chả là vừa trả được cái ảnh “truyền thần” cho ông chủ song bạc. Thủ tờ bạc có mệnh giá lớn vào túi là nó cứ nóng ran lên. Đã nghĩ ngay đến vài ông bạn, đến quán bia, đến hàng thịt chó. Tôi lại lấy đồng bạc ra, thấy nó mới tinh, có thể “cạo râu” được. Tôi gãi gãi nó lên má rồi giật mình, thì ra nó biết nói. Đồng bạc kể là từ lúc nó lao vọt ra từ cái máy in tiền, nó chạy thẳng đến nhà một vị “tham quan” và bị tù hai năm liền. Tôi trở mắt hỏi “Bị tù?” _ Nó kể tiếp. Nó được bà lớn mua thuốc phiện, gãi thuốc phiện lại “làm luật” với quan lớn. Và lớn lại mua thuốc phiện _ Thấm thoát thoi đưa đã đôi xuân có lẽ, mãi cho đến 1 hôm bà lớn thua bạc thế là nó ở nhà ông chủ song bạc, nằm im trong két sắt. Cái hôm trở gió bố ông chủ song bạc lăn ra chết, thế là có dịp nó ở với tôi. Nó than vãn rằng từ khi ra đời chưa ngày được gặp người tử tế, chưa được sống một lần lương thiện. Thế là tôi hoãn tiêu nó đi và suy nghĩ có lẽ nên giúp đồng bào bảo lụt, mua một đoá hoa hồng tặng tình nhân, còn bao nhiêu thì mua sơn dầu để vẽ. Đêm ấy ngủ ngon, nhưng gần sáng tôi lại mơ thấy nó, nó kể là đang nằm trong túi một tên ăn cướp. Tôi thở dài bảo nó “Khổ cái thân mày, có lẽ cũng tại mày hai mặt” _ Một trận cuồng phong thổi nó bay lên vách đá và dính chặt ở đấy, mặt phải ngoảnh ra ngoài, cũng từ đấy không ai bóc nó ra được nữa. Nó đã dấu kín mặt trái đi, cũng từ hôm ấy tôi không bao giờ bỏ tiền vào túi bọn gian tham, thường suy nghĩ rất lâu trước khi tiêu tiền ngoài phố “Cẩn tắc vô áy náy” mà! Kéo lại làm bản đồng tiền.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Nỗi Buồn Đã Mất

Hồi còn thò lò mũi, xịt lên rồi quệt ngay. Tay áo bóng như cánh gián, những mộng mơ toàn hoàng tử, công chúa, hiệp sĩ gió sương. Lớn lên thì yêu lúa vàng, yêu làn sương suông lúc thu sang, Những đêm sâu nhẹ gót giầy vào phố lặng. Thoáng một tấm lưng thon, một mái tóc dài đã cuồng lên tìm câu tìm chữ. Thích một mình chiêm nghiệm những thương đau. Thích vợ vẫn cả những gì không thích. Rất thờ ơ với bát cơm manh áo. Thế rồi bát cơm quắt dần, miếng thịt thì đi xa, từng hạt cơm to như bao gạo đè nặng trên lưng. Miếng thịt gà đã trở thành kỷ niệm. Những chiếc áo không còn đúng mùa nữa. Chỉ có nó cho cả tư mùa. Bây giờ cơm trở về cười cả vung nồi, áo treo đầy mắc trong tủ cao. Nhưng nỗi buồn xưa không trở lại, không bao giờ trở lại. Những long lanh đã cạn, những thồn thức không về, ai đã chết một nỗi buồn vương giả.

HIỆN THỰC MÒ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Mèo Giấu Cút

Vụng được miếng thịt nóng, phóng ngay ra cửa sổ. Đồng tốc trên đầu một chiếc dép bà chủ bay theo. Mèo kíp trèo lên hàng rào. Còn chiếc dép bị bọc quần áo trên xe chặn lại. Lát nữa ông chủ đi xa. Mèo nhả nha ra gốc cây cuối phố. Một con tu hú bay vọt đi ở tổ con chim di. Mèo nhìn vào thấy có một quả trứng to, hai quả nhỏ. Nó xuống gốc cây bới đất vùi phân. Bỗng một gã đội mũ xụp đến lông mày sát vào cái kính. Nó sợ hãi khi trèo lên cành gần nhất. Nó sợ hãi nhìn thấy bà chủ quàng khăn kín mặt đến nơi. Nó sợ hãi khi hai người ôm nhau thì thầm gì đó không rõ. Từ đó nó ngủ với cô chủ nhỏ. Hôm trở gió nó thấy ông bà chủ ngủ hai nơi. Nó đi chơi đêm và thấy dưới mái nhà nó đứng, gã đeo kính hôm nọ và vợ đánh nhau. Ít lâu sau ông bà chủ dọn đi. Người mới đến ở không cho mèo ăn gì cả. Từ đó đi hoang. Nó đi hoang đến một ngôi nhà nọ. Bất ngờ thấy bà chủ và gã đeo kính hồi nọ ngủ chung chăn. Nó đi hoang đến gốc cây dạo ấy. Bất ngờ thấy gã đeo kính vẫn lén lút như mọi khi. Chỉ khác là người đến với ông ấy không phải là bà của của mèo. Con tu hú non tập bay chuyền rồi bay mất dạng. Nó vẫn đi hoang đến một miền có hơi báo mới, còn thơm mùi mực. Có hơi người quen quen. Mèo rón rén đến gần, rồi ngủ. Con tu hú non tập hót líu cả lưỡi.

Mèo tỉnh giấc, nhận ra cô chủ nhỏ, nó rón rén rón rén đi xa thật xa. Cô chủ nhỏ vẫn ngủ với tập báo trên đầu .

Mèo đến một đồng cát. Nó lại bới cát để giấu cút của đời rồi đi.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Mùa Một

Mùa một vừa đi qua, vườn giời ngổn ngang lá bánh giấy kẹo, những bãi nôn còn bốc mùi rượu mạnh, bãi tháo tống trẻ con nhà nghèo. Cành đào chán quá, yên sinh.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Mùa Hai

Cành đào vừa tự tử xong, những hành tinh muối như quả nứt bắt đầu bay theo đầu người. hai đám mây âm dương đâm sầm vào nhau tóe lửa. Bắt quả tang hạt nứt màu xanh. Giời vãi mưa lênh láng, nửa nắng cho vàng. Thế nhưng nắng cứ mệt dần, mệt thế mà nó cũng kịp làm vàng lũ lá.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Mùa Ba

Ngợp đi một cái, bọn mây trốn ngay xuống biển lúc nào không biết. Người ta chỉ nhìn thấy lá về đất. Hốt hoảng nhìn lên, thăm thẳm vô cùng, gió bắt đầu kéo dài tay áo, bắt đầu thổi rứt cổ so vai, thổi cho đến khi mồm nhọn thành vòi, dài lắm.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Mùa Tư

Đám mây đã ra khỏi biển, phơi cái áo mỏng màu chì kín từ đông sang tây từ nam chí bắc. Sâu lục địa tối sầm, gió nhọn hắt như cái kim, làm cho dàn mỡ vàng lập cập. Muôn loài co mình lại, nắng cũng ngăn lại rồi ngày chỉ còn một nửa. Mùa tư chỉ được cái đêm là thênh thang dài rộng. Tha hồ mộng寐 tương lại. Cỏ màu này, cỏ mấy mà trên đầu, màu đen ít hơn màu trắng. Vèo một cái, một tuổi đã rơi, số còn lại cố mà cầm cho chắc. Cành đào lấp ló than hồng như đầu thuốc lá. Chớ có vội mừng, vừa rơi một tuổi, vừa rụng đốt đời. Thôi chết rồi! Mùa một lại về đây! Sợ lắm thay!

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Thính Tai, Tinh Mắt

Có người vỗ vai nói nhỏ “Này! Hãy yêu cuộc đời đi!”. Thì có nghĩa là cuộc đời quá lắm. Lại thấy họ khuyên nhau “Nhân đạo là tự sát”. Tức là cái ác đã trở thành thời thượng rồi khi tất cả bàn dân thiên hạ đẩy thanh “liêm khiết”. Chuột chạy đầy đường, chuột đi ô tô, chuột nhảy đầm, chuột lên làm chủ tịch đoàn, chuột ngồi hội nghị. Hình như có 1 công ty sản xuất “thuật ngữ” ở đâu đây, ở ngay bên cạnh mỗi người hay sao ấy cho nên lông mày mọi người nhíu lại. Nhưng kìa, có mấy người vẫn cười tươi lắm. Lông mày họ dẫn xa nhau, hóa ra họ là những người “khiếm thính”. Tôi ra hiệu bằng tay hỏi họ “Các người yêu hay ghét cuộc đời này?” họ gật đầu lia lịa, tôi hỏi “Yêu” _ Họ gật, tôi hỏi “ghét” _ họ cũng gật, rồi họ bay lên, bay tít lên rồi lẩn vào mây trắng. Tôi ngửa cổ nhìn theo rồi thấy tai ù đi và từ đấy “tôi ngộ” về đôi tai, đỡ khổ khối ra rồi, nhưng còn đôi mắt, tôi nhìn thấy những khung cửa cao vợi vợi, nhưng mọi người ra vào bằng cái lưng cong. Khó hiểu quá, những bàn tay ngửa ra, những bàn tay móc túi, những bàn tay xoa xuyết vào nhau lại có những bàn tay đập xuống bàn rất mạnh. Có cái gậy dẫn một người, người ấy vừa đi vừa hát, anh ta chọc cái gậy vào mắt tôi. Thế là tôi “ngộ” về đôi mắt. Kể từ nay đỡ khổ quá! Hết nợ cuộc đời.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Thu – Mưa – Giọt Giọt

Quái nhỉ! Hỡi này có yêu đương gì đâu, thế mà thu mưa buồn đến thế. Hóa ra mưa thu nó hiếp cả vô tình. Mưa đã vậy, còn nắng thì sao, bỏ mẹ! Nắng còn buồn nữa. Buồn đến ngực chảy dài như quả mướp. Thế mới biết thu về khiếp thật. Khiếp nhưng lại đẹp! Thế có chết tôi không cơ chứ. Thu đẹp thế bởi nó buồn. À! Mà không phải nó buồn, tôi buồn. Chúng mày ơi! Đổ buồn vào tranh xem nó ra cái gì nào! Này thì đổ này, hắt này, trút này, nó hiện dần lên kia... Đấy! thấy chưa... Mặt người này, cô này còn trẻ lắm. Tóc dài, da trắng hảnh hoi, trong miệng còn ngậm vành nhẫn cưới... đấy đấy... nó hiện dần lên một góc đa... Rễ xõa ra lơ lửng... ước gì đu vào đấy... ước gì buộc được gã bình vôi... gã bình vôi nhe răng cười trắng phớ... cô gái lờm... gã chum chim làm duyên. Mưa thiết thân cô gái, nắng nẻ mát bình vôi... và đứng rồi... Thu... Thu tôi.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Bò Và Người

Nỉ non ỏn thót thế nào mà khéo thế không biết, và rồi bò đã theo về ở với người. Thôi thì kể gì mưa nắng, ăn uống qua quýt ngọn cỏ cọng rơm. Bò nai lưng ra kéo cây cho người. Và người thì yêu bò lắm, bò là một phần cơ nghiệp, bò ốm còn lo hơn con ốm. Phải nói, bò có biết không? Biết chứ! Nhưng có một điều bò không bao giờ biết, họ vẫn mắng nhau “ngu như bò” ấy! Bò hồn nhiên coi người là bạn. Con người không chỉ nói xấu bò, bóc lột bò mà họ còn uống cả sữa của bò nữa. Họ thông minh và họ tìm ra essăng, tìm đâu ra động cơ. Thế là bò chỉ còn một việc là dâng sữa cho người, dâng thịt cho thùng phở và để họ lấy da đóng giày. Bò vẫn ở với người nhưng không chung một nhà nữa. Bò ở riêng ngoại trại. Bò yêu người, nhưng tình yêu một chiều. Con người không yêu bò nữa. Họ yêu mèo, yêu chó phốc, yêu cá Thanh Long. Nhớ lại thuở ban đầu sao mà tình yêu đắm thắm. Nhìn cánh đồng lúa mà bò xao xuyến xót xa. Hồi ấy tuy vất vả nhưng tràn trề hạnh phúc. Còn bây giờ... chao ôi... bò thở dài đánh thượt một cái rồi tự nhủ, đúng là “ngu như bò” thật, họ nói không sai. Từ đó bò thấy con người xa lắm. Xa tí mù tắp. Xa như cái thuở họ chưa nỉ non ỏn thót, chưa tỏ tình rủ bò về làm bạn với nhau. Xa hơn cả một tiếng thở dài, xa như thể chưa bao giờ gần gũi, chưa bao giờ đấu cật chung lưng, như cái hồi người chưa ăn gạo, bò chưa ăn cơm. Xa như cội nguồn của bò và người vậy... Có một người vừa thở dài đâu đây!

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Gương

Vừa mới chớm nghĩ ra đường, chân đã tìm ngay được dép, thuốc đã lên môi, tay đã ở túi quần, đều bảo chân đi lối này kéo người ta để ý. Nhưng rồi qua ngõ không hay. Khổ quá, đã bảo rằng đừng nhìn vào trong ấy. Thế mà thế nào vẫn thấy em chải tóc trước gương. Cái gương bắt quả tang gã si tình nhìn trộm gương ơi! Lạy mày đừng kể lại với ai. Cái gương cho tôi biết mình lén lút. Cuộc tình vụng trộm nào mà chả sợ gương soi. Họ cần gương để làm mình thêm đẹp. Xin gương mờ mờ để không rõ nếp nhăn, gương chán quá rời tường xuống đất, biến thành muôn vàn chiếc gương nhỏ, soi trên dưới trước sau. Và một tôi mà trăm nghìn gương mặt. Đều giả dối gian, hiền lành thánh thiện.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Cãi Nhau Với Mình

Tôi có một người láng giềng tốt bụng, một hôm ông ta đến và có thiện ý xóa và giảm cho tôi những khó khăn. Tôi cảm ơn và từ chối. Ông ta phật ý bỏ về. Một lát sau tôi tiếc đứt ruột rồi tự trách mình ngu. Hèn đi một tý có phải là tốt không. Rồi một lát nữa tôi lại nhếch mép tự khinh mình. Đời nào có chuyện ông ta bớt giàu để mình khỏi nghèo cơ chứ. Mình đói lâu nó quen. Họ làm sao chịu nổi. Làm gì có chuyện họ giảm nợ cho mình hết đời. Lát sau tôi lại tiếc ngẩn tiếc ngơ. Người ta thực lòng mà mình còn sĩ!! Chẳng lẽ lòng tốt là đều không có thật sao?? “có tràn bát mới giát xuống mâm” nhà họ cao đến ngựa lên rơi mũ. Tiền hàng đóng ở ngân hàng. Hay là họ mua tiếng “Tốt”? Tôi giơ tay định gõ cửa nhà láng giềng bán “tiếng tốt” cho ông ấy. Nhưng lại thôi. Lát sau tôi thấy mình ác quá, hẹp hòi quá. Sao không nhận lấy vài đồng cho họ thanh toán, linh hồn lương tri họ được cứu rồi. Nhưng lại sợ bị quay camera, bị đăng báo... Nhưng ơ kìa... mình thì được khoe cái nhà nghèo và họ được khen lòng tốt... lát sau sức nhớ ra còn phải đi làm việc... thế là mất toi buổi sáng. Tiếc quá! Giá cái ông láng giềng đừng sang thì có phải mình đã làm xong bao nhiêu việc rồi không! Mất bao nhiêu thời gian để cãi nhau một mình.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Ngủ Mê

Tôi trả tiền bao thuốc lá hạng bét, nhưng bà chủ quán trở mặt giả lại tôi. Hóa ra là tiền giả. Tôi quay lại tìm gã bán bột lửa thì hẳn đã đi mất rồi. Tôi định bụng để đến tối đi mua phở may ra trót lọt. Bỗng có người nói nhỏ vào tai “Hãy xé nó đi” _ Tôi ngẫm nghĩ rồi xấu hổ quá, sau đó tôi xé nát đồng tiền giả thả ra đường. Nhưng ơ kìa! Đây đường là những đồng tiền giả bị xé, trông như xác pháo hoa ngày xuân. Tôi thấy vui mừng đến không kể xiết. Vui hơn cái ngày hòa bình lập lại nhiều. Vì từ nay không còn người gian tham, có lẽ chiến tranh không bao giờ trở lại. Bỗng thấy nhói ở lưng, hóa ra tôi trở mình đè lên cái bút bi, thế có tiếc không cơ chứ! Tỉnh mẹ nó mất giấc mơ đẹp nhất đời người rồi còn gì! Cũng kể từ sau đêm đó tôi béo lên nhiều vì rất thích ngủ. Có tình ngủ, quyết tâm ngủ thế mà tỉnh như không, cấm có lần nào có giấc mơ đẹp đến mức làm tôi sung sướng như giấc mơ tôi vừa kể. Thế là tôi đi mua với giá đắt được một đồng tiền giả, tôi lại ra quán bà cụ mua thuốc lá. Nhưng buồn quá bà cụ không biết và thế có chán không. Tôi lại đi mua một đồng tiền giả khác đến mua thì bà cụ cười nói “Tôi biết anh nghèo mà lại nghiện thuốc. Tôi bán từ thiện một lần thôi. Đừng lừa tôi lừa nữa”... Tôi ngẫm bà, sao lại có người đẹp đến thế là cùng. Việc gì phải tìm trong mơ, mà rõ ràng tôi đang tỉnh, tôi cắn vào tay thấy đau, rõ ràng không mê mẫn, tỉnh như sáo đây thôi. Từ đấy tôi lại ít ngủ và gầy đi trông thấy. Cám ơn những đồng tiền giả. Nó cho tôi cả giấc ảo và giấc thực. Mọi thứ đều đẹp hơn nó. Chỉ có tôi và nó xấu. Con số càng to thì càng tồi. Tôi là 57 và nó là 500 nghìn các bạn ạ. Có đứa bé lên ba tuổi gọi “Mẹ ơi! Con vừa ăn vụng của chị cái kẹo.”

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Luận Về Khí

Khi vật chất tan thành bụi, bụi tan thành phân tử, rồi tan nhỏ mãi ắt thành khí. Vậy những vật thể này đông đặc quanh vũ trụ mà những đôi mắt gọi nó là không gian. Chỗ vắng bị số đông bù lấp tạo nên gió và bão. Nếu hiểu được như vậy tôi thấy phổi tôi ăn hạt Oxy còn bếp lửa ăn cả 1 khối Hydro là dễ hiểu. Từ đó tôi mất khái niệm về không. Tất cả là có. Vậy linh hồn tôi là 1 thể chất. Thể chất nhỏ mềm sống trong 1 thể chất đặc và rắn. Cái nhỏ mềm nó có thể xuất nhập trong cái đặc và rắn là chuyện đương nhiên. Nó có thể đi chơi, đi qua bất kì cái gì to và đặc. Với nó không có khái niệm ngăn cản. Người ta đứng ngồi, người ta xây dựng mọi thứ trên trái đất. Nhưng với linh hồn tôi nó lên xuống mảnh đất này tùy hứng. Nó ký sinh và cộng sinh với tôi. Nhưng không bao giờ tàn phá ngôi nhà của nó. Nó yêu quý và trung thành. Không bao giờ muốn xa lìa thân xác tôi cả. Dù nó có thể chu du bất cứ đâu mà không lo gì ngăn cách. Nếu tôi và các bạn là linh hồn của trái đất này? Chắc chắn là không. Vì linh hồn có thể cộng sinh chứ không tàn phá nơi chúng sống. Gần đây trái đất ốm yếu lắm. Sốt nóng sốt rét, đau xương đau cốt vì do linh hồn khoan ngoáy đục đẽo, hút lên đào xuống. Đốt cháy, thả lên trời nhiều khối vật chất nhỏ độc hại. Hãy nhớ cho tất cả vũ trụ này là 1 khối vật chất bất tận. Không có chỗ cho cái không đâu. Linh hồn tôi ra vào và xuyên qua tất cả. Còn tôi cũng xuyên qua cả, tất cả những hạt vật chất mà cứ tưởng là không có gì. Hóa ra thể xác, linh hồn đi xuyên qua nhau, hằng ngày tôi đi qua bao linh hồn mà không hay biết. Ngu dốt thay. Sao tôi ngỡ rằng quanh mình là khoảng không và gọi tên là khí. Không có đâu, đó là vật thể to hay nhỏ hơn mà thôi.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Nó Vận Vào Thân

Hồi còn nhỏ tôi thích đóng chuồng gà lắm, và thích nhất là nhìn bọn già nhớn nhác lên chuồng lúc hoàng hôn, Mà dờ hơi lăm cơ, còn bện tổ chim cài lên các bụi cây, rói đến rình xem có con chim nào đến ở! Và tối nào cũng buồn vì không có con chim nào cả. Thế rồi lớn lên, rồi yêu, quá yêu mà lấy nhau không cần có nhà. Một bữa cỗ là xong đám cưới, muốn đến đâu thì đến. Lấy được nhau rồi, thỏa mãn rồi! Bắt đầu mới thấy nơi chui ra chui vào là quan trọng. Thế là ước mơ, thế là khát khao, một găm cầu thang, một chái nhà mái vẩy. Khát khao lớn dần trở thành cháy bỏng. Một hôm đến nhà bác ruột, không vào được nhà, hai vợ chồng nằm chờ ở đầu hồi cạnh bếp và chiều hôm ấy, đứa con đầu lòng đã thụ thai. Bươn trải ngược xuôi, đi Nam về Bắc, mà vẫn chưa có mái che thân. Ước mơ cứ cồn cào ngày đêm. Con đầu lòng lưu vong nội ngoại. Năm tháng trôi đi, vào một đêm dưới bếp nhà bà ngoại chúng tôi bắt được cái chõng tre. Rồi hạnh phúc thứ hai xuất hiện, nay cả hai đứa lớn rồi. Tuổi đã xế chiều, dịp may ập đến, thế là có nhà và có cả cửa, thậm chí hai tầng ca cách. Vợ trên gác, chồng dưới nhà. Ước mơ cả đời đã đến, nó đến một cách tế nhị thều thào. Tôi chợt nhận ra cả một đời người hai lần sinh con hai lần hạnh phúc, cái hạnh phúc bờ bụi, góc bếp xó vườn đã tạo ra gia đình tôi. Ai bảo thích đóng chuồng gà thích bện tổ chim. Lúc có được thì không cần nữa. Quả là nó vận vào thân. Cái thân hạnh phúc long đong, tá túc. Hạnh phúc chỉ có vào lúc ăn đậu ở nhờ. Đáng đời quá! Đáng “yêu và khát vọng đời” quá!

HIỆN THỰC MƠ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Lời Ru

Lời ru, lời ru, những lời ru. Ru trẻ em, ru người lớn, ru từ sáng sớm đến canh khuya. Sau lời ru là những giấc ngủ, ngủ gật, ngủ gà, thiếp đi, lìm lìm. Tuy giấc ngủ là những giấc mơ. Mơ mơ, màng màng, rồi ác mộng, hoảng hốt thức dậy, không biết bây giờ là ngày hay đêm. Thì lời ru lại dịu dàng êm ái đẩy con người vào giấc ngủ. Tiếng hát của nàng tuôn cá du dương bên tai, sắc đẹp của nàng chế ngự đôi mắt nàng len cả vào giấc ngủ, đuổi những lo âu trần trở. Chỉ duyệt những gì tươi sáng ngọt ngào. Thế là ai cũng yên tâm mà ngủ. Ngủ từ lúc tóc đen đến khi bạc trắng. Chỉ khi họ ngủ vĩnh viễn mới hay bị lời ru ngủ một đời. Có muốn tỉnh cũng không sao được nữa... Ôi! Những lời ru, lời ru.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Con Người, Con Tinh, Con Trùng

Gã ngồi cúi đầu nhìn vào ngực. Con trùng trong mắt hấn cho hấn biết. Dưới cái bao bì kia la nước, xương và thịt. Có thể thôi! Thế mà để nuôi dưỡng và giữ gìn cái đồng lõa nhồn dưới da ấy. Hấn đã phải huy động hết mọi con tinh trong đầu hấn ra. Những con tinh không ngoan giáo quyệt kia tìm tòi, lục lọi trên rùng dưới bề. Tìm mọi cách để thỏa mãn sự đòi hỏi của con trùng trong hấn. Con trùng thích ngon, thích êm, thích nhòn nhòn, rùng mình, thích tê tê lim lìm. Có thể thôi mà con tinh vất vả lắm. Khôn trong đêm và khéo suốt cả ngày. Gần đây con tinh đã để mắt đến những ngôi sao xa lắc. Con tinh muốn lôi cái thân da bọc thịt kia đi. Kéo theo cả những con trùng của nó đến đó. Chúng sẽ duy trì cái đồng xương thịt bọc da kia bằng sự đòi hỏi của con trùng và cái khôn của con tinh. Xét cho cùng nó chả có nghĩa lý quái gì cả. Thế mà nó tàn phá tất cả. Hết hành tinh này đến hành tinh khác. Nó ca ngợi sự có mặt của nó trong vũ trụ này. Tìm ra tính này tính nọ để ngợi ca như nhân văn nhân đạo. Nó lên án rồi chê bai tính này tính khác như tính tàn bạo tính bất lương. Tính gì thì tính. Chẳng qua cũng chỉ là cầu rỗi cung cho cái phập phồng muôn thuở. Nghĩ đến đây, gã ngẩng đầu lên, đàn mặt ra 1 lúc rồi phá lên cười. Mồm hấn cười mà mặt hấn lại như khóc, con trùng và con tinh đã bỏ chạy. Mặt hấn tỏ ra bất động. Hóa ra khi dở khóc dở cười con trùng và con tinh đã chết. Chỉ có thân xác kia sống thôi. Ôi ! Một cái sống vĩnh hằng. Cái vĩnh hằng ra đời ở cái khe giữa cười và khóc. Con trùng và con tinh đã đi rồi... đi không trở lại. Vũ trụ yên ổn. Trái đất rậm rạp xanh tươi.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Hai Vế Đối

Những cái kính, những cái trán bóng nhoáng trên những cái xe bóng nhoáng, tíu tíu rộn ràng vào ra Quốc Tử Giám. Loa phóng thanh vang lên lời vàng tiếng ngọc. Những vị đức cao vọng trọng sang sảng bình, sang sảng ngâm. Hai phe khoe khôn khoe khéo, tranh nhau cái cao thâm của thủ pháp, tranh nhau cái rĩ rắm ẩn trí của từng nét thảo diệu kì. Các Văn Miếu không xa, có một gã trẻ trai. Trời ơi! Giữa cái văn minh đô thị toàn bê tông và essand ngày nay mà gã nhuộm vàng đen, dáng nho sinh gàn dở thì nó lòi ra không che đậy nổi. Hẳn tợp một ngụm nước trà rồi thả ra một mảnh chiếu rách. Nghiên bút giấy hồng điều trải trên hè phố. May cho hẳn cũng có một vài người hiếu kỳ đứng xem. Trong Quốc Tử Giám có vài người được phong tiến sỹ, tiếng vỗ tay nát cả hoa. Ngoài này gã răng đen cũng nâng một cây đại tự. Trên giấy điều bắt đầu số, chấm, phất, ấn, rồi bay, ô long, kim phượng, cỏ lạ, kì hoa nở ra trên giấy, bỗng từ trên không trung lên hai câu thơ nhẹ nhẹ trong tiết cuối đông:

Trăm năm còn có một người

Ngồi trên chiếu rách viết thời vàng son.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Cái Vòng Tròn Khiêm Tốn

“Khiêm tốn” _ Cái mặt nó đây rồi! Ôi... “Khiêm tốn”. Mà giết chết khát vọng của tao. Mà bóp nghẹt ước mơ của tao. Tao khát vọng trở thành danh họa. Mà thò mặt ra răn bảo “Thôi đi! Mà có là gì đâu, nên nhận mình chỉ là 1 họa sĩ quèn thôi, nghe thế nó vừa “khiêm tốn” vừa đúng với mà!”

Nghe xong tôi rụt ngay khát vọng lại, cắt kỹ nó đi...

Tôi lại ước mơ... Vào một ngày đẹp trời khi tuổi đời đã xế. Tranh của tôi được ngợi khen. Bạn bè yêu quý. Nó! Cái thằng khiêm tốn lại thò mặt ra “Này! Hãy bình dị đi. Đừng địch hơn kém gì với đời! Mà chả là cái gì đâu!” Được lời khuyên ấy. Thế là ước mơ tan thành mây khói! “Tiên sư mà!” Tôi chửi thẳng vào mặt nó! “Cút mẹ mà đi” Nó cút thật. Tôi hành động, mãi mê hành động. “Mình phải là một danh họa. Mình phải thành công. Mình phải đập vào mồm thằng khiêm tốn!”

Cứ mãi miết... mãi miết. Khi tổng kết cuộc đời. Tôi thấy bằng lòng với những gì đã làm được. Bỗng thằng khiêm tốn lại thò mặt ra. Tôi cười mà rằng “Tao! Bất giờ mới cần đến mà!” Nhưng nó lại khen “Mày vĩ đại” Chao ôi! Khiêm tốn khen tôi “Vĩ đại” “Sướng!”

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Đêm Liên Hoan

Mở đầu là một hồi trống trời rền vang, rồi ánh sáng xanh lênh loang úp mở. Một cơn mưa vụn vỡ xà xuống ân ái với cánh đồng hiền thực, làm cho tất cả hoan ca. Điệu lúa, giọng ngô mướt mát, ếch nhái loạc quạc gọi thưa, cá rô bành mang vượt cạn. Đêm liên hoan thật náo nhiệt, nó kéo dài cho đến lúc mặt trời lên. Kệ! Mặt trời lên thì cứ lên. Ngoài cánh đồng cuộc vui vẫn đang hồi sôi nổi. Để góp vui, đã có mấy đứa chăn bò đeo giỏ, cầm nơm cưỡi bò cưỡi trâu xuất hiện. Vài kẻ mãi chơi đã gặp họa. Đôi ếch cốm bị bắt quả tang, con rô vàng kạch ngang mà không kịp. Đuổi nhau hăng quá mấy chú tôm càng vọt lên bờ đang nằm nghiêng thở dốc, dăm con nhái đùa nghịch cả đêm đói bụng, thế là cứ vồ hoa mướp mắc lưỡi câu, ở bè tre ngâm, ốc vặn bò lổm ngổm ngoài vườn nhà, mẹ bọn trẻ đã nhổ lên một vạt chua me đất, hái xuống mấy quả khế non. Có bà cắt gọt một nải chuối xanh nữa, gần trưa, khói đã bay lên mái rạ, những cái giỏ dốc ngược lên. Nào là vài con cá chon, mấy chú cá rô, dăm con ếch cốm. Niềng niềng và ốc vặn thì cứ là bóng nhoáng. Tất cả được đổ vào cái niêu đất. Mặt trời đứng bóng, trên cái mâm gỗ có một chai rượu nút lá chuối khô nghêu nghện oai phong. Xung quanh bát đĩa cái nào cũng khói bay nghi ngút. Một lúc lâu sau, ông bố rút trên mái nhà xuống một cái roi rồi quát “Thằng Tý ăn xong ra góc phản quỳ xuống! Ai cho mày đi dầm nước mưa hả?” Cơn mưa đêm qua dài thật, đến trưa nay cũng chưa tạnh hẳn. Đêm liên hoan văn nghệ sao mà lâu thế. Mãi đến lúc thằng Tý bị quỳ mới kết thúc, đã đời thật.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Rồi Sợ! Rồi Không Sợ!

Mới cầm đến bút thôi mà đã run như nhái đập. Nhỡ có ai đọc trộm thì sao? Họ mề miệng kể cho công an thì chết. Nhất là vợ mà biết thì chết cũng không xong. Tôi vừa lừa được tôi rồi! Tôi đã bắt đầu tin. Tôi là thiên tài nổi tiếng, sau đây một lát thôi, tác phẩm in đầy các báo, in cả ở bao bì quảng cáo, in cả ở áo phông, xilíp, sau đó thì sao nhỉ? Ra đường họ vây đăng trước đăng sau, trẻ con chen đứt cúc quần để xin chữ ký. Còn tiền thì không cần phải nói, lúc ấy xây phủ đệ, mua ô tô, những bữa tiệc cho đàn em hai tư trên hai bốn. Tha hồ mà chửi rửa những kẻ đã chê mình (chân dung nghiêng bốn mươi lăm độ) Chưa hết, ra rả dạy đời về đạo lý, về giá trị nhân văn, làm cho các chính trị gia sợ mình nem nẹp. Chắc chắn tượng mình hết đứng lại ngồi ở các vườn hoa, tượng mình vất vả quá. Còn gì nữa không nhỉ? À! Còn, các con tôi mặt mũi cứ nở ra, gặp ai cũng cười. Mẹ vợ tôi vừa kể cho các nhà báo vừa khóc, mẹ kể về nỗi vất vả khi phải sống cạnh một thiên tài, phải lo từng miếng cơm hụi nước. Bà ấy thương tôi lắm, thương thân. Rồi khóc cho sự sung sướng tự hào. À! Họ bắt đầu nhặt nhạnh từng mẫu giấy có dấu bút của tôi. Họ sưu tầm cả từ đôi dép đứt quai đợi một mai còn bán đấu giá và bán cho bảo tàng mỹ thuật (cứt đá đến thế là cùng) Sau cú lừa này tôi lừa tiếp.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Vỡ Đầu Ra

Ngu thế không biết. Trước đây người ta thương sự vất vả của giới lao động. Thương quá nên đã nghĩ ra đủ thứ để giảm bớt sự cực nhọc của giới cần lao. Bây giờ giới cần lao đã ráo mồ hôi và đã đến lúc họ phải dạy nhau trên vô tuyến về cách tiêu thụ calo bán cho nhau những dụng cụ mà hôm nay gọi là “vật thật” cho bớt thật, cho tiêu thụ calo.

Ngu thế không biết, trước đây người ta thương mình nghèo, thế là kiếm tiền và giàu có. Nhưng chao ơi! Cái bi kịch của người giàu thì ai mà biết được, vì họ đã giàu bao giờ đâu?.. Thế là họ mắc bệnh nan y của nhà giàu, họ đổ vỡ hạnh phúc vì nạn “ăn chả ăn nem”. Họ khóc thương cái êm đềm thuở hàn vi khổ khó.

Họ khôn thế không biết! Họ biết cái chữ quý đến mức nào! Thế là họ đâm đầu vào đi học, cái gì cũng học, học đến đây ắp các loại bằng, các loại chứng chỉ, nhiều chữ đến không biết làm gì để tiêu bớt chữ đi, họ ý thức và tính toán hết thảy, một lượt gió nồm biết ngay sức gió cấp hai. Họ ấn phím là hiện đủ từ điển đông tây kim cổ. Họ đảo ngói trên đầu từ trắng thành đen, họ xúc hóa chất vào người cho thơm lừng lừng. Sắp đến lúc quốc gia này mỗi công dân đều là tiến sỹ.

Lác đác đã có một số người muốn trở về bất thức, trở về với nguyên thủy thiên nhiên.

Chao ôi! Học để biết đã khó. Nhưng chưa có trường dạy quên, vậy quên được khó lắm thay. Đã đến lúc lòng nhân đạo phải để mắt đến những kẻ béo phì, những nhà tỷ phú và cả những đức ông quý bà đông chữ. Lòng

nhân đạo mệt mỏi. Trước đây lòng ấy chỉ giành cho nhưnhx ai khốn khó. Chả nhẽ bây giờ tất cả đang khốn khó hay sao. Có khi thế thật Thôi thì khổ khó miếng ăn, khốn khó tiêu thụ, khốn khó tình nghĩa, khốn khó sự thăng bằng nguyên thủy của âm dương, của bản năng và lí trí.

Đến bao giờ nhân loại hết mọi sự khốn khó đây. Đến bao giờ đầu họ vỡ ra hay gọi là “vỡ đầu ra” hả đời?

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Vấn Vợ

Ngồi nghĩ vấn vợ, từ thơ vòng vèo ra vũ trụ. Vũ trụ mọi hành tinh đều có hình tròn vừa đi vừa quay, rất trật tự và quy củ lắm. Nhưng tớ vẫn nghĩ là chưa chắc vũ trụ đã tối đen và tịch mịch, chưa chắc đã bao la. Vì đức phật nói rằng ngoài vũ trụ còn có vũ trụ nữa. Nếu như thế thì lấy gì mà đo cho được chứ. Thôi bỏ mẹ rồi, ngu quá! Đo bằng lòng tham của con người ấy! Liệu thế giới kia có thỏa mãn cho nó không? Đấy mới là của một người, đang sống cùng với tôi có những sáu tỷ người cơ vũ trụ! Nó nuốt chửng các ông đấy!...

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Mai Đây

Mai đây nhờ trí khôn, con người sĩ làm cho hạt thóc to bằng bồ thóc. Con gà to như con voi. Nhờ trí khôn rác rưởi tái sinh ra lụa là gấm vóc. Trong nước bể lấy ra vàng, trong mây bay mưa ra bạc. Lúc ấy con người thế nào nhỉ? Họ yêu thương nhau và sáng tạo, tất cả là bạn họa sỹ, tất cả là nhà thơ, tất cả là nhà khoa học, Họ bìu riu nhau đi khắp các hành tinh lân cận. Rồi lại phát minh ra mọi thứ. Lúc ấy con người lại thế nào nhỉ? Thế nào khi thừa thãi, thế nào khi quá vĩ đại? Thế nào khi chỉ yêu và yêu? Tôi đảm bảo lúc đó họ sẽ tự tử đồng loạt. Sau khi loài người chết sạch. Trái đất là trái đất như xưa và hành tinh này qua lại với hành tinh kia như cũ. Mặt trăng vĩnh hằng là người tình trái đất. Chẳng cần trí khôn cũng chẳng cần sáng tạo. Vì trong thiên nhiên tự nó đủ rồi. Đây mới là một vế, còn một vế nữa, loài người quá khích với trí khôn, tò mò với tạo hóa, họ đang đem thành quả của thuốc nổ TNT làm giải thưởng cho nhau, e rằng họ cũng sẽ trả lại tự nhiên mọi thứ như trước khi kết thúc. Chắc là họ chả kịp tự tử đồng loạt đâu mà lo, đúng thế đấy!

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Đối Xứng

Đối xứng qua tôi có hai ông thầy. Một ông dạy đâm thế này, đá thế kia, cách tam tinh một thốn là địch nhân sẽ chết. Một ông thầy dạy tôi cách cầm máu, cách dưỡng sinh. Đối xứng qua tôi có hai cánh đồng, một cánh đồng lúa, một cánh đồng thuốc phiện. Cái tuệ vút tầm tay. Cái vô minh thì ngay trước mắt. Tất cả đang quay hướng tâm vài tôi nó thít dần vòng vây hòng bắt sống tôi. Tôi không nhập, không xuất. Cử soát lại toàn thân, thấy chỉ còn đôi mắt. Biết là thế, mắt phải đảo ảnh, mắt trái đối trắng đen. Chúng nó tưởng tôi cần ngũ cốc thảo mộc, thiện ác buồn vui vẫn hướng tâm, xiết vào nhau, phát nổ. Bắn đi mỗi nơi một thứ. Cả cái đôi mắt thật của tôi cũng văng đi nốt. Tôi đã trở về “không”. Cái không hữu dụng thật!

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Tình Yêu Và Hạt Cơm

Hắn tỳ cằm lên mặt bàn kính, mắt lồi ra nhìn hạt cơm còn sót lại sau bữa ăn. Hắn biết rằng phía bên kia hạt cơm là người yêu của hắn. Bữa trưa mai không biết còn sót hạt cơm nào không đây? Từ nay đến mai trái đất phải quay 1 vòng. To thế mà quay thì đâu có dễ. Từ nay đến mai người yêu hắn có khác đi không? Những gì sẽ xảy ra? Mặt trời đã sà xuống trước mặt hắn phía bên này hạt cơm đã hoàng hôn. Dưới đáy hạt cơm cũng đã đêm hôm khuya khoắt. Vài con kiến đang lảng vảng đâu đây.

Bên kia hạt cơm là tình yêu của hắn. Người tình của hắn đang quay lưng lại. Hạt cơm lặng lẽ bốc hơi, hạt cơm khô dần “lại gạo”. Đúng lúc hạt cơm khô quắt, rần đanh thì người con gái đã quay trở lại. Cô ta bê 1 cái niêu đất nhẹ nhàng đặt cạnh hạt cơm. Hắn nhấc cằm ra khỏi mặt bàn. Hắn nhìn cô gái, nhìn niêu cơm đỏ lôm không hạt gạo. Lúc này lũ kiến đã khiêng hạt cơm rẽ vào khe nứt góc nhà.

Hắn và người tình cùng thò tay vào niêu cơm vét voi trong đó. Những ngón tay chạm nhau, gõ vào niêu kêu thánh thót, bài ca đối khát bắt đầu. Mở đầu cái niêu kể về những tà áo đẹp. Đoạn giữ nó tưng ca hạt gạo tám xoan. Và kết thúc là vàng cháy cơm vàng ươm thơm phức. Những ngón tay gõ tiếng lên thành niêu rộn rã. Bản nhạc Rock chu lên xé ruột. Gào thét hoang mang. Hắn và người con gái tan dần, hút dần vào trong niêu đất. Khi bản nhạc kết thúc cũng là lúc cái ống quần và chiếc dép còn lại của cô gái tụt hăng vào niêu. Đàn kiến lạc đường về tổ chúng loanh quanh thế chớ nào, lại khiêng hạt cơm để vào chỗ cũ. Cái niêu lắc lư lật đật rồi úp chụp lên hạt cơm khô nuốt vào. Trong nó là Hắn, người tình và hạt cơm lại gạo. Năm tháng trôi đi. Nếu lắng nghe thì thấy. Trong cái niêu đất úp chụp kia

có tiếng khóc hài nhi.Ồ! Thế là đã chín tháng mười hôm rồi cơ đấy! Nhanh thật.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Ngôn Ngữ Luận

Họ nói với nhau, thôi thì đủ lời, lời yêu lời ghét, giận dữ, ngọt ngào. Chán nói bằng lời, nếu bí thì nói bằng mắt bằng tay. Đỉnh cao của ái tình họ nói bằng “Tình dục”. Đỉnh cao của hận thù họ nhờ bom đạn xưng hô và đối thoại. Thậm chí họ không nói để tỏ bày miệt thị. Đúng là không nói là nói nhiều vậy.

Tớ thấy ngôn ngữ thật là đặc dụng. À! Cóc phải nói nhiều, nói ít, im lặng, cơ bắp, thuốc nổ. Quà tặng đến bạc đầu. Mọi phương tiện đều được đem ra nói. Bất kể cái gì miễn sao thay được lời nói. Điều đáng buồn nhất, đó là: “Thế mà nhân loại có hiểu được nhau đâu”. Cũng bắt đầu từ đó họ nói với mình, nào là tự sự nào là tự hỏi, tự thoại.. Cuối cùng họ cũng chẳng hiểu nổi bản thân. Mọi ngôn ngữ đều thừa cả, Có cần nữa không đây? Cái không cần đã trở thành ngôn ngữ mới. Mới đến mức người ta chưa quen sử dụng.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Đôi Mắt

Một đám mây đen to bằng cái nong úp chụp lên đầu hăn. Từ đó phóng ra 1 tia sét xanh lét. Hăn không biết gì nữa. Lát sau 1 lượt gió nồm nhẹ nhẹ lay hăn tỉnh. Gã đứng dậy đi trong nắng gắt về nhà. Nhưng bỗng hăn đứng khựng lại, chắp tay vái rồi đi vòng xuống ruộng. Thì ra hăn nhìn thấy 1 áo quan có chứa 1 bộ xương dưới đất, giữa lòng đường. Hăn đi tiếp và chốc chốc lại thấy hăn đi vòng và lễ. Về đến nhà, hăn cứ ngửa cổ nhìn trần nhà. Vợ mời cơm, hăn khua chân tìm dép, quờ tay cầm thìa, xúc bữa thức ăn đổ vào mồm. Thấy lạ, vợ hỏi. Hăn nói: “Không dám nhìn xuống đất, vì toàn người chết.” Vợ hăn bèn nói: “Anh nhìn thấy à?” hăn gật đầu. Vợ bỏ mâm cơm chạy sang nhà hàng xóm, lát sau xôi gà thủ lợn bê đến. Hăn được khiêng ra góc ruộng. Hăn nhìn xuống, thấy có bộ hài cốt dưới chân. Thế là chập cheng hương khói. Hăn vẫn nhìn lên trời, các vì sao chạy loạn lên làm hăn chóng mặt. Hăn nhắm mắt lại. Có tiếng ô tô ngoài sân. 1 ông chủ bãi đất vàng lễ phép xin gặp. Lại 1 ô tô nữa lần này là 1 ông tây đen đi cùng phiên dịch tay đeo hạt kim cương, khoanh tay đứng đợi. Ngoài đường còn có tập đoàn dầu khí “Séc” đứng chờ. Vợ hăn chạy ra chạy vào, thở không ra hơi. Thị mua một bao tải bao tải dứa. Thị đóng tiền các loại, hỗn động với nhau.

Ngoài thành phố, tất cả đã biến thành xưởng máy khoan máy ủi. Các đường ngầm rùng rùng chuyển động dưới chân, dưới lưng, dưới đít mọi người. Đồ cổ, xương người, đất đá được xúc đi đổ xuống vực. Dây điện lườn xuống. Có biển chỉ đường. Có tên đường của từng hãng. Tất cả đã nối vào nhau, một mê cung hoành tráng ra đời.

Một thời gian sau. Kim cương, kim loại màu, dầu khí hết veo. Tất cả đã lộn lên trên mặt đất. Chết vào các kho lớn. Đất trời chuyển động. Hang hốc sập xuống lồi theo tất cả. Thế là các ông chủ cuống lên tìm gã. Nhưng gã đã bị mù.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Hoàng Đế Của Thơ

Nhớ chị Thúy anh Tuấn.

Tôi có biết 1 thi nhân. Tôi thuộc nhiều bài thơ của ông ta. Hay! Ai cũng thấy hay! Bản thân ông ta cũng thấy, ngoài cái hay ra. Thơ của ông sẽ mang đến cho ông quyền lực. Điều này chỉ tôi và ông ta biết. Cái hay của thơ ông đã khiêng ông lên ngôi “Hoàng đế thơ”

Khi kiểm tra 4 chân ghế Hoàng đế thật chắc chắn ông rất yên tâm ngồi viết.

Trong lúc ông ngồi viết rất yên tĩnh thì các nhà thơ vui sướng vô cùng. Họ ồn ào chúc mừng số phận của mình từ nay có Hoàng đế làm thơ. Chắc nỗi niềm và thân phận của họ được “Cửu trùng” soi xét.

Trời ơi! Ngây thơ ơi! Ngây thơ đã giúp các thi nhân lê thứ có những vần thơ trác tuyệt. Hoan hỉ vô cùng. Nhiều bài thơ hay được in ra. Cái loa mồm thiên hạ sao mà to thế. Họ đồn đại tụng ca. Thế là hại cho thi nhân dân già. Vài cái tên đã lọt vào tai hoàng đế. Hoàng đế tái mặt. Cái tái mặt của hoàng đế là nỗi kinh hoàng của muôn loài kể cả loài thi nhân ngây thơ khốn khó.

Ngây thơ ơi! Mi có tội gì hay không có tội. Hoàng đế của người có hồn nhiên hay không chỉ có Thượng đế mới biết được. Ngây thơ ơi! Người thật là ác độc. Đến nỗi bị giam trong ngục thất mà vẫn ngây thơ. Không phải, ngây thơ không có tội và không ác độc. Ngây thơ muôn đời bất diệt. Còn hoàng đế thì chỉ có 1 triều đại mà thôi.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Đại Cục

Trời đất có 4 mùa. Con người thì sinh lão bệnh tử. Tư đoạn giới thì 4 mùa trong 1 năm, tư đoạn của người là trăm năm. Hóa ra ngắn thì lặp lại và trường tồn. Còn tư đoạn trăm năm thì ra đi không trở lại. Giới và người có chung 1 khối sầu. Khối sầu không tư mùa, không tan theo thời gian, nó nằm ngoài quy luật, đi theo quy luật để cho vui. Thì ra khối sầu có niềm vui của nó, vậy đích thị là bạn ta rồi.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Những Nạn Nhân Của Danh Vọng

Một lần tôi lên miền núi, tôi có mặc quần áo của người dân tộc. Hôm ở trong rừng có một xác chết, thằng cầm nhận ra bố nó và đem chôn. Tôi đi cùng với ông ấy. Chôn cất xong tôi đi tiếp vào rừng sâu và ở lại trong đó. Hồi nhỏ tôi học vẽ và rất thích được khen là danh họa. Miệt mài vẽ mấy chục năm, lúc chuẩn bị được khen thì tôi lại thấy chán, từ đấy chỉ thích tìm hiểu quy luật, tò mò về thân kiếp con người. Cái đẹp là gì, rồi chuyện sống chết đất trời. Thế giới sau này chết ra sao. Tôi đã sa vào miền bất thức. Quên bém những khát vọng ban đầu. Thế rồi mọi người cho rằng tôi đã chết, rằng thằng cầm nọ đã chôn tôi. Nên từ đó họ phong cho tôi là danh họa.

Tôi mãi mê vẽ trong rừng rất lâu, một hôm về lại thành phố, thấy tên mình trên 1 con phố mới xây. Thấy cuốn sách viết về tiểu sử mình. Họ đem đặt cho tôi nào là tay dài chân ngắn. râu quai nón, mặt vuông chữ điền. Chỉ cao khoảng một mét năm mươi. Không thiếu hàng chữ kèm theo “Dị kỳ tướng tất hữu kỳ tài”. Tôi biết rằng, có nói gì thì họ cũng không tin. Nghe đồn đại mãi về mình tôi cũng bắt đầu phải nể phục cái ông danh họa ấy. Đâm ra tôi bắt đầu chán mình, thấy mình bất tài so với gã kia. Sau đó trở lại rừng, rồi vào 1 hôm đẹp trời, tôi chở tranh của mình về thành phố. Thế là quần công chúng xúm lại, họ bảo tôi là phỉ báng danh nhân, dám chép tranh của danh họa kia để lừa đảo kiếm ăn, họ bắt, họ trói và dải tôi đi ngoài đường. Quần công chúng ném đá vào tôi, lần này tôi chết thật, chết lòi kèn ra. Thằng cầm tức quá, tức đến nổi phọt nói ra được, nó bảo tôi chính là cái ông danh họa kia. Còn cái xác nó chôn hồi ấy chính là bố nó. Thế là họ túm

lại đánh cho 1 trận, họ dọa sẽ gang hòng nó ra. Nó sợ quá, sợ đến cầm trở lại.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Hết Năm

Hết năm, xem lại khóa cửa, tính số nợ nần, mặt người dài ra ngấn lại, chân tay tất bật. Chưa bao giờ phép tính “Công trừ nhân chia” được đem ra ứng dụng nhiều như những ngày này. Các mầm ra chồi thì lăm le đội đất. Cây cối ngậm hương chờ tỏa ra hoa, gia súc gia cầm thì lo ngay ngáy, chưa biết chết vào lúc nào. Người người đón xuân trong pháp phông lo âu để rồi cười xòa hoa nở. Trong hương hoa, họ kể chuyện năm ngoái năm nay, cái gọi là “Cơm mới, gạo cũ”. Trong nồi cơm nhà tôi có hạt gạo từ năm kia sót lại, trông nó già nua nhất trong nồi. Sau khi đổ 1 cơn ho, nó kể, quê nó ở tận Thái Lan lưu lạc qua ga, qua bến, lúc thì ở thúng, lúc thì vào bồ rồi nhập quốc tịch vào Việt Nam từ mùa thu năm ấy. Nó tròn mắt kể rằng đã suýt thành cơm mấy lần. May mà sa vào thùng gạo nhà giàu nên họ để quên. Mãi đến 1 hôm thời tiết xấu, có 1 người ăn xin đến van vỉ, thế là họ xúc n ra cho người ấy. Theo chân người ấy khắp chợ cùng quê. Nó sốt rét vì người kia không có bếp núc củi lửa, hộ đổi nó lấy bún để ăn ngay. Thế là sống sót, thật hứ vĩa. Cuộc đời nó lại lưu lạc nay đây mai đó, nó bị xuống giá mấy lần. Bỗng một hôm nó được đánh lận con đen với lũ gạo thơm mơn mớn mới ra đời. Bà vợ tôi bị lừa ngoài chợ mua lẫn cả nó về. Và hôm nay nó chết đời hạt gạo để hóa thành cơm. Nghe xong tôi bảo nó “yên trí, lại gạo được mà”! Tôi nhón nó ra phơi khô, để đầu giường và đêm đêm tâm sự. Vào 1 đêm trăng sáng, nó hỏi tôi “ông có lại người được không?”. Tôi giật mình rồi mỉm cười lắc đầu. Thế rồi xuân đã cạn ngày, lúa đã trở đòng, vô số kiếp giang hồ lại được sinh ra. Trong số ấy có thằng nào lại gạo được không? Chắc là có, chỉ có tôi, tôi là không thể “lại người” được mà thôi.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Rỗng Không

Phí cơm phí gạo quá! Nhắc bát lên, Chẳng có gì trong đầu mà viết nó ra. Vợ đẹp, con khôn, với tay ra, nắm lại là bắt được mọi thứ mình cần. Năng vàng, hoa nở chẳng thấy vui, mưa dầm gió bắc chẳng thấy buồn. Thật là nhạt nhẽo, nhạt nhẽo quá! Giá mà đói, rét được thì quý hóa quá, liệu có thấy đau khổ được không nữa đây? Hay là bắt được của trời cho liệu có vui được lên mấy tý? Thôi chết! Thế là hóa ra mình chán đời à? Mà chán đời thì vẫn về phải hay ho mới đúng chứ nhỉ? Đẳng này, chẳng có chữ quái nào trong đầu cả! Chết mất thôi, giới ơi là giới, hay là “sương quá hóa rêu?”. Hay là mình đau khổ đến nơi rồi? Nỗi đau khổ của sự rỗng không, của nỗi “chữ tốt” mà “văn không hay”.

Nhưng thôi, thì cứ thú nhận thế để xem những dòng này có hay lên được không? Văn chương cơ mà? Nó nói được buồn, nó nói được vui... Còn lưng lửng thế này thì nó có chuyển tải hay không? Hay chỉ quen chờ hàng nặng thôi! Chả nhẽ văn chương nó cầm tinh con lừa? Gã văn chương liền trợn mắt quát vào mặt tôi “Mày là đồ con lừa thì có”.

Nhìn ra phía đường lên huyện, có 1 con lừa đang thủng thủng bước đi. Nó vừa đi vừa tùm tùm cười... Nó liếc trộm tôi 1 cái... rất nhanh.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Bấm

Những người nhiều chữ ngày xưa dự cảm rủi ro bằng bấm độn. Bấm đốt tay luận ra số kiếp đời người. Khoa học phát triển, chỉ bấm 1 cái là cả dãy núi nổ tung. Khối thép khổng lồ đang bay lượn. Chỉ bấm 1 cái là tên lửa phọt lên và khối thép nổ tung. Ngày nay, đồng loại của tôi, họ còn rất trẻ, chỉ 15-20 tuổi, ngày cũng như đêm, họ bấm, họ nhấp con chuột trước màn hình. Họ giết người bằng sự bấm. May mà cái chết là ảo, chỉ xảy ra trên màn hình. Những hành vi giết người, động tác bấm là có thật. Trong mỗi ngày, trong mỗi đêm. Số người chết trên màn hình lên đến con số không thể thống kê nổi. Trong đáy mắt, trong lõi não hằn sâu các kiểu chết do họ bấm chuột. Họ say mê giết giết và giết. Giết người ban ngày, giết thâu đêm. Cái chết ảo, hành vi giết thật. Giết 1 cách say mê, thỏa mãn, cay cú và sung sướng. Trong lúc tôi đang viết, thì tuổi trẻ đồng loại của tôi đang giết người trên màn hình, trên khắp hành tinh này, trên đầu ngón tay, và trên cả khát vọng và đam mê. Họ là những kẻ sát nhân, hầu hết tuổi trẻ đều sát nhân. Giết không biết mệt mỏi, với các game thủ thì Hít le đã bị giáng xuống bình nhì từ khi game ra đời. Còn súng được thay bằng nút bấm. Thay cho hành vi bắn. họ chuyển sang bấm, bấm và bấm. Để giết cho chết và chết...

Quy luật có “không”

Có 1 người giận thân, giận đời bỏ đi, quyết không trở lại, anh ta tuyên bố là “tôi đi thẳng”. Và rồi anh ta đi thẳng thật. Nào ngờ nhiều năm sau anh ta lại về chỗ cũ. Hóa ra anh ta quên mất là trái đất hình tròn. Tuy nhiên anh không công nhận điều này. Anh ngồi lại nơi xuất phát rồi tu hành. Thì ra sau 1 vòng thế giới, biết nhiều, hiểu lắm. Anh tu rất nhanh và “Chính quả”.

Điều anh thỏa nguyện đó là “Trường sinh”. Anh ném trái cái vòng tròn “trẻ, tráng, lão”. Anh sống đi sống lại cái quy luật này. Thấu hiểu hết. Và cuối cùng chẳng có gì mới! Đây nhớ! Hết ngây ngô là đến tình quái... Thất bại thành công là lúc tuổi đã già. Cứ quanh đi quẩn lại cái trò đời rồi chọt phá lên cười mà rằng:

- Ta chán quá những vòng tròn mà nhìn dọc thì ngõ nó là thẳng.

- Đi 1 vòng thế giới. Sống 1 vòng đời ngồi im 1 chỗ. Thì ra đi và tĩnh có khác gì nhau khi mà ta làm tâm cho 1 vòng tròn luẩn quẩn. Khi ngồi im thì tuổi tác đi. Khi chân đi tuổi tác cũng bám theo. Và chỉ có ý nghĩa khi 1 lần ngồi im hay chuyển động.

- Thế nhưng khổn khổ thay hăn lại chịu “n” lần như vậy. Cứ cái đà này, không biết phải chịu đến bao giờ...

- Mẹ kiếp! Thế này thì tu luyện làm quái gì cơ chứ! Biết thế này thì đừng đi, đừng ngồi, đừng tu. Cứ để 1 vòng nó hết đi. Khi nó hết nó sẽ tạo ra 1 con số, đó là con số 0. Vậy thì ra cũng “có Không” đấy chứ? Có phải không ạ?!

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Vòng Quay

Hỡi ôi! Tôi có quen một cặp vợ chồng chim sẻ ở Sài Gòn. Chúng làm tổ trên mái nhà tôi ở trọ. Chúng khoe với tôi về thức ăn rơi vãi của vài nhà hàng đặc sản. Con vợ nó còn biết có 1 vườn cây cảnh ít được trông nom, ở đó có nhiều sâu bọ lắm. Đôi vợ chồng chim này rất béo, vì thế ít bay, nhảy là chính. Chúng nó có cha mẹ ở dưới quê. Thỉnh thoảng có bay về thăm bố mẹ.

Thằng chồng kể rằng mỗi lần về quê, nó thương bố mẹ lắm. Dưới ấy ngoài hạt rơi vãi ngoài đồng, thức ăn khan hiếm, ít sâu bọ vì thuốc trừ sâu. Người ở nhà quê ít rơi vãi thức ăn ngon, cả vùng không có bãi rác nào như ngoài thành phố. Bố mẹ nó phải bay xa cả chục cây số mới lưng lưng được cái dạ dày. Được cái họ bay rất khỏe. Còn 2 vợ chồng nó mỗi lần về quê là 2 cánh đã rời, lâu không bay xa mà. Chả thế mà con vợ béo đến lấp mề không đẻ được. Mãi chẳng nặn ra quả trứng nào. Bất thành linh ả ngã bệnh, không hiểu bệnh gì. Anh chồng phải dìu vợ lên lên nóc xe khách miền đông để về quê dưỡng bệnh. Bẵng đi 1 thời gian, tôi lại thấy thằng chồng trở về thành phố. Nó buồn lắm, vợ nó bị ung thư. Có lẽ vì ăn ngon mà không bay lượn. Rồi vào 1 hôm đẹp trời, tôi thấy nó tha về một bông hồng đỏ thắm, theo sau là 1 ả chim nữa. Nó giới thiệu với tôi đây là con chim mái mới ở miệt vườn lên thành phố kiếm ăn.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Đẹp Và Xấu

Có một nhà triết học, hói đầu như con đại bàng đất. Thấy tôi ngẩn ngơ quá, ông gật gù thì thầm vào tai tôi. Ông bảo rằng:

“Cái xấu, bản thân nó xấu, bị phơi bày ra, trở thành đẹp, che giấu đi càng đẹp. Còn cái đẹp thì sao? Quảng bá nó là xấu. Che đậy đi càng xấu. Cái xấu được phơi bày hay giấu diếm đều là những hành vi đẹp. Ngược lại cái đẹp cũng thế. Cho nên xấu hay đẹp có bản chất riêng, tồn tại ngoài phạm vi con người. Cho nên chỉ “Chiêm nghiệm” và “Im lặng” mà thôi.”

Tôi chóng cả mặt, ù tai, quay tít cả đầu óc. Tôi hỏi lại ông ta “Xấu và đẹp lấy gì để phân biệt?”

Ông giơ tay tát thẳng vào mặt tôi đánh độp 1 cái. Hoa cà, hoa cải, đom đóm tóa ra cho đến tận bây giờ. Ông bỏ đi thẳng 1 lèo từ dạo ấy. Đến hôm nay tôi vẫn chưa nhận biết được cái tát ấy là xấu hay đẹp. Tôi ngu quá!

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Người Mây

Nhiều lần tôi đã lên cao hơn 10 cây số. Trên ấy chỉ có 1 loài mây. Lúc thì chúng kết giao thành đại lục, lúc thì 1 dải mảnh mai. Có những vầu đan nong một nong đôi. Khi thì đùn lên, đứng yên lười nhác. Thoắt 1 cái tan đi, mắt thường không nhìn thấy. Lúc trắng đen, lúc sắc màu. Tất tần tật đến đi nhờ gió đẩy. Cứ tùy cơn mà kết đám tạo hình. Khi thì như con khi, thoắt cái đã biến ra rỗng. Cuộc trình diễn cứ âm thầm không khán giả. Nhưng đôi khi cũng cạnh tranh quyết liệt. Mấy đực mây cái hận thù nhau. Thế là lửa xanh lửa đỏ nổ tung hoành trong thế giới loài mây. Có mùa chúng đi đâu sạch. Lại có mùa đông đặc nặng nề sà xuống sát ngọn cây. Loài mây cũng có sinh có hủy. Cũng yêu đương hờn giận như ai. Nó khác tôi vì nhờ gió đẩy đưa. Còn tôi thì nay đây mai đó do số phận. Thì ra số phận nó đẩy tôi, thành ra 2 cuộc chơi trên trời dưới đất. Vậy thì cứ theo gió mà đi, theo số phận mà nổi trôi run rủi, lựa theo mùa mà hiểu cuộc chơi, thế thôi.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Vẽ Cái Mông Lung

Cỏ cây, đất đai, nhà cửa súc vật và con người. Thấy đều thật thà như đếm, ngô nghê và hồn nhiên. Một nhóm người nhìn vạn vật và nghi ngờ. Họ nói nhiều cách khác đi để diễn tả “nó”. Mặc dù họ biết “nó” chỉ là “nó” mà thôi.

Tôi ngấm dần suốt 60 năm cái sự thật thà ấy và nhận ra một điều. Cái thật thà bên ngoài đó không phải là “nó”. Cái “nó” thách đố tôi và nhóm bạn tôi tìm cách nói đúng về “nó” cơ!

Mái nhà kể rằng, đừng tin vào lớp rêu phong mà đoán tuổi hãy lật ngược nó lên, bên dưới ngói còn tươi lắm. Mặt người kể rằng: Đừng đếm nếp nhăn, số tuổi, cái nụ cười hiện lên rất trẻ thơ. Cười cười đến há mồm, dù thiếu răng nhưng vẫn hồn nhiên niên thiếu. Nhiều khi không rõ mặt nhưng vẫn nhận ra giọng nói. Tôi đang chú ý cái sắp xảy ra của âm thanh ấy. Định xảy ra rồi không xảy ra nữa. Vậy bản chất nó vẫn nằm ở chỗ hư không. Làm cho nó đang hiện hữu là việc tôi đang bị thách đố. Tuy giản dị nhưng lại phức tạp. Có đấy mà lại có gì đâu? Xa hơn nữa là cỏ cây đất đai động vật và cả con người nữa đều chưa biết. Đấy! đấy mới là cái tôi phải tìm để rồi vẽ nó ra. Biểu thị cái tôi không biết và vẽ mãi về cái điều chưa biết ấy đến khi nào cái chưa biết ấy nó phải hiện ra đúng là “chưa biết”. Cái chưa biết nó có chân dung của nó. Dùng bút màu mà khua khoảng lục lọi. Có lẽ cái nó sắp hiện ra. Cho nên chỉ có vẽ mà thôi.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Biểu Bì Của Người

Nếu lấy 1 cái gì đó để đánh giá tuổi thọ của một hành tinh mà con người đang sống? Xin thưa đó là bao bì bọc ra bên ngoài cơ thể của con người. Cái gọi là da. Sự bền vững của nó kéo dài đến hết 1 đời người. Nếu cư dân trên hành tinh còn lốm đốm loang lổ các màu da tức là hành tinh ấy còn non trẻ lắm. Nó giống như quả đất tôi đang sống đây.

Có vài lần tôi mộng du đến các hành tinh láng giềng. Dân chúng trên hành tinh ấy chỉ có 1 màu da. Chứng tỏ nó có từ lâu lắm rồi. Có hành tinh da của họ toàn đen. Có nơi thì toàn đỏ, có hành tinh da người màu lá mạ. Nghe nói trước đây họ cũng có đủ các loại màu da, các tộc người, nhưng lâu dần tình yêu của họ xóa nhòa hết. Họ yêu nhau, giao phối với nhau và lại giao phối tiếp. Bây giờ bọn họ chỉ có một màu da. Xét theo như họ noi, thì trái đất của tôi còn trẻ và cục bộ sắc tộc lắm. Tình yêu còn ích kỷ và hẹp hòi. Giao hợp chưa được giải phóng. Đại ngã còn chấp lắm. Nhưng chắc 1 tương lai xa xôi, họ sẽ khá hơn, và tận cùng của cái khá ấy sẽ cho tất cả một nước da màu nâu da đồng. Và lúc ấy thì trái đất của tôi sẽ đổ một cơn ho lộ khụ.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Đối Thoại Trong Nghề

Con gái tôi học vẽ, nó hỏi “Lời cổ nhân có câu: Họa hình nan họa cốt là gì ạ?” Tôi nói trong cười rằng: “Vẽ bề ngoài dễ. Vẽ bên trong khó” nó vặn lại tôi: “Bên ngoài bao giờ cũng thể hiện bên trong đấy thôi?”. Tôi gãi râu nói “Ông Nguyễn Du có câu “Bề ngoài cười nụ, bên trong khóc thầm con ạ”. Nó buông bút xuống hỏi “Thế thì nhất định cái cười nụ ấy không phải là cười nụ, nó chứa vị mặn của nước mắt” Tôi gãi lông mày mà rằng “Đấy là vẻ hai, là vẻ nan họa cái tiên cốt” Tứ là cái bên trong của nụ cười. Nó cười phá lên “Vậy! Bố xem bức chân dung này đi. Con vẽ cái gì trong nét mặt này?” nó giơ bức chân dung mới vẽ ra. Tôi vừa là thầy vừa là bố nó, xem xét một cách thận trọng rồi bảo “Trông cô này buồn, nhưng lại có vẻ vui, ờ... lại như đau khổ... ờ... Không! Lại có vẻ tự tin... à... Xem nào... ờ... đây là bức chân dung 1 thiếu phụ từng trải vừa đau khổ vừa quý phái, đúng không nào?” Nó lắc đầu “Không phải thế ạ!” tôi vặn lại “Thế thì nó là thế nào?” Con tôi nói “Con có định tả cần ấy thứ thế đâu, đơn giản chỉ là chân dung một con người thôi ạ!” Tôi gãi rối tung cả đầu “Thì hóa ra người ta cứ đắp điểm cho nghề vẽ lắm thứ chứ làm gì có trong, ngoài của 1 bức vẽ, thực ra vẽ là vẽ, mà xem tranh là xem, hai việc khác nhau. Thế thôi! Chả có họa hình họa cốt gì hết.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Cái Sự Đi

Người ta đi bằng chân thì ai cũng rõ rồi, đôi khi đi cả bằng tay, bằng thân thể, lăn lê bò toài. Qua sông bằng thuyền, leo núi bằng cơ bắp toàn thân. Ngày nay họ nhờ động cơ phản lực, bay lượn như chim. Vì thế mà trái đất nhỏ dần, sa mạc là bãi cát, bãi biển là bờ hồ, sông teo dần thành suối. Kích thước con người nhờ phương tiện mà lớn lên. Có lớn nhưng không vĩ đại. Bởi họ bắt đầu hỗn hào với thiên nhiên. Tham lam vơ vét tất cả những gì trong lòng đất. Biến tất cả để phục vụ ngũ quan, thất khiếu. Mà cái chính thứ ấy có gì lạ đâu cơ chứ, tê tê nhòn nhòn, bụng no, mắt mỏi, mềm nhẹ và trơn. Thích nhất là rùng mình mấy mươi cái, hết. Lẽ nào chỉ có vài ảo giác mà phải biến đổi tất cả ư? Nếu những gì đưa nhân loại đến ngày hôm nay mà muốn trong lành trở lại, thì hơi ôi! Chúng ta hãy làm ngược lại tất cả những gì chúng ta đã làm. Thế thôi. Còn cái sự đi thì tôi mách mọi người 1 cách. Hãy đi bằng hồn bay phách lượn. Với hồn thì không cần đường, không phụ thuộc vào núi mấy sông biển. Còn ngũ quan thất khiếu muốn no nê hãy ngồi mà cầu, cầu đến ngoại quan nhập nội, Nội tại nhập phối với bao la. Cảm giác đê mê sẽ hiện ra mà không tổn thương đến vũ trụ. Chúng ta cùng vạn vật giao thoa, cùng tạo hóa nghe thấy bao la, trông thấy âm thanh rục rờ. Tố ngữi thấy có sự đi ấy đâu đây! Thật mà!

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Không Gian Cong

Tôi đi nhanh trước thời gian. Tôi đã đến ngày kia. Ở đây nguyên khai, tĩnh lặng. Chưa có gì của ngày mai cả. Tôi ngồi đợi, ngày mai đã đến và ngày kia bắt đầu buồn vui, thua được. Kẻ mất người còn. Bất chấp thời gian đi trước tôi. Tôi ngồi ở cái ngày kia kia khá lâu, những ngón ngang đã đông cứng. Nhân loại đi xa rồi, quên hết rồi. Cái ngày kia bị họ gọi là ngày xưa. Tôi đi nhanh hơn thời gian, tôi đã đến tháng sau của tháng này. Ở đây ngón ngang và đông cứng những sự việc. Sự việc có từ xa xưa, tôi ngồi đợi. Nhân loại sầm sập kéo đến cái tháng sau. Tất cả hồ hởi lặp lại cái ngón ngang bừa bãi đã có sẵn ở đây. Chuyển tàu thời gian lại chờ họ và tôi đi tiếp. Con tàu thời gian được cải tiến, hành khách được trang bị tối tân. Nhưng cả thời gian và con người vẫn lặp lại cái bừa phứa ngón ngang sẵn. Tôi tiếc cái ngày kia quá. Cái ngày kia nguyên khai tĩnh lặng, cái tĩnh lặng đợi chờ. Đợi chờ cái ngón ngang quá cũ. Chỉ có mặt người là lúc nào cũng mới mà thôi. Tất cả mới trong cái lớn lên già đi và đứng lại. Đứng lại ở ngày kia, tháng sau, năm sau, bất kì lúc nào. Con tàu thời gian trôi đi, ngón ngang lặp lại. Trong đó có cả mặt người ngày xưa, ngày nay, mai sau.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

E Ngại

Bác sĩ bảo: - Ông ung thư giai đoạn 5.

Nhận tin báo một cách bình tĩnh. Chỉ vì tôi biết tôi hơn bác sỹ nhiều. Thời sinh viên. Tán gái là sở trường không thể tránh khỏi. Một anh bạn cùng khóa rủ tôi sang nhà sinh viên nữ ở nơi sơ tán. Tôi ngần ngại vô cùng nén không nổi tôi dốc bầu khổn nạn.

“Này! Nhờ sang đây, có đứa nào yêu tôi thì sao?”

Giông rồi bão, động đất, sóng thần. Tất cả qua đi. Nỗi lo buồn vẫn lù lù ra đây! Sao mà không bị cuốn đi. Sao mà còn đó. Như khối u đã chuyển hồi sang giai đoạn 5 của tao! Các bạn nữ ôi!

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Ăn Cắp Cát

Họ điếm binh rồi tấm tắc : “Bọn ta đã đủ một tập đoàn!”

Rồi rào rào kéo nhau, vác túi, vác bọc, vác mồm, vác bụng hăm hở kéo nhau vào sa mạc để ăn cắp cát.

Dưới nắng sãy. DƯỚI buốt giá đêm đen, chúng vừa nhìn trộm vào nếp nhăn sa mạc vừa xúc vừa bốc. Mạ sa mạc hào phóng và chua chát. Tập đoàn vẫn bốc bãi một cách mãi mê, miên man, miệt mài.

Khi cát đầy bao, túi, đầy mồm đầy miệng thì nắng, gió, vẫn thét gào. Tập đoàn nọ bỗng thành những hạt cát có chút nhựa đỏ đã khô. Cơn gió thốc. Tập đoàn thành những hạt cát mới trong vô vàn cát cũ.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Hai Cái Bóng

Tặng con gái út

Vợ tôi chữa 15 năm trời. Mười lăm năm mang nặng “trở trời trái giò”. Đi tướt, quai bị, lên sởi, cảm cúm, phát ban. Mười lăm năm cơm canh thiếu đủ. Chiếc rá vo gạo đã nhiều lần sang cả nhà hàng xóm. Thôi kể gì vĩa hè góc chợ có xá gì mưa nắng dãi dầu. Vợ tôi chữa 15 năm đặng đặng. Rồi vào 1 hôm đẹp trời. Vợ tôi ghé tai: “Anh đẻ đi thôi”. Thế là tôi đau đẻ. Ruột thắt lại. Mồm đắng, mắt trắng những lo âu. Đứa con út ra đời đẹp xinh khỏe mạnh, trước mắt con tôi có 1001 con đường. Cuối các con đường có nhiều ngõ cụt, nhiều vực sâu, lở chân ngã xuống không biết bao giờ mới đến đáy để rồi lại leo lên được. Đẻ xong tôi lo tái cả tóc xanh, tê cả những đêm dài không ngủ.

Kiểm ăn cho con mới vắt vả làm sao. Con tôi đói nghề khát nghiệp. Thế là tôi bôn tẩu ngược xuôi. Lo đóng giấy, lo mua sách, trang bị 1 cái gậy tâm hồn cho con chống trên mặt đất cheo leo.

Từ trên cao có tiếng vọng “Hữu sinh vô dưỡng - Bất năng sinh”. Tôi in câu đó vào đầu, lập tức toàn thân cường tráng. Tôi lao đi tìm câu chữ, tôi dốc tuột hết yêu thương tặng con! May quá! Con gái út tôi khỏe mạnh, nó sắp bẻ gãy sừng trâu để đi về phía mặt trời mặt trăng đang mọc. Nó có bên cạnh 2 bóng đen. Tôi biết bóng nào của mặt trăng, bóng nào của mặt trời. Nó cũng phân biệt được đâu là bóng cha bóng mẹ.

Hóa ra, làm người, người ta có 2 cái bóng.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Mồ Hôi Đất

Tôi là người ít chữ, nên trong tay chẳng có gì. Bàn tay xấu hổ quá, nó vội bốc lên một nắm đất để cho nó “có gì”! Và thế là nó có tất cả. Đất là di cốt của muôn loài, Đất có đắng cay mặn ngọt. Chỉ việc cắm xuống đất ngọn mía thì nó cho ngọt, rắc máy hạt ốt thì nó cho cay. Nó còn cho sắt thép và dầu lửa. Tóm lại cái gì cũng có. Nhưng nó chỉ khát có mồ hôi người thôi. Mồ hôi người làm ra chúa, làm ra đức phật. Mồ hôi người rỏ xuống đất là bùng lên mọi huyền thoại. Mồ hôi là báu vật, ấy thế mà cũng có mồ hôi giả đấy! Cứ xông hơi mà xem, chưa kể là còn thể thao giải trí nữa. Còn cả mồ hôi ác nữa cơ! Họ vắt óc ra nghĩ chất độc, họ hành quân đến kiệt sức để giết nhau, và thật khốc liệt khi mồ hôi đối chọi với mồ hôi. Cái loài mồ hôi khi là phân bón cho hạnh phúc, khi là nước cường toan để hủy diệt thiên nhiên và vạn vật. Chỉ có mẹ đất khát mồ hôi nhưng mẹ cho tất cả và bao dung tất cả. Vậy mồ hôi của mẹ có phải là nhân từ không? Nhân từ chỉ cảm nhận mà không nhận dạng được. Mồ hôi của mẹ chỉ có một loại, trong nó không có thiện ác, thật giả. Mồ hôi của mẹ trong veo.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Rock Thu

Mắt tốc độ mở_năng bùng rêu, liếm môi thềm một làn da mịn. Chớp tốc độ mắt, thoáng áo mỏng tang bay. Có người siêu tốc uống một giọt sương say. Ngất ngư đỏ trời, vàng lá, xanh mây. Hối hả siêu tần gọi, đồng vọng siêu thanh. Con sên dải một vệt long lanh cạnh bể, nổi từ đêm sang ngày. Em ú tim con chữ ngã nghiêng, mắt nhạt nhạt chặt đầy cát vữa. Con chữ đè nhau lép ngực, ứa nhựa lênh láng sân đình. Áo mớ ba mớ bấy, lĩnh thâm khuất gót sen đào. Vút cao vút cao mấy làn quan họ. Hong gió thâu đêm tan thành sương mộng, đọng giọt, đọng giọt_Thu sang

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Chẳng Ai Giống Được Mình

Tôi ơi! Mày sợ giống người khác à? Đừng sợ. Mày dở hơi ư? Cứ dở hơi đi, dở hơi đến mức không ai dở hơi bằng mày thì mày sẽ là mày. Mày ăn cắp ư? Mày hãy lấy được nhiều thứ nhất trong bọn ăn cắp. Mày sẽ là mày. Mày vẽ à? Cứ vẽ theo kiểu của mày thích, dù giống người khác. Nhưng cứ giống được hết thầy mọi người tức là không giống ai nữa. Vì lúc đó chẳng còn ai giống được mày. Đến mức ấy thì chính mày cũng không bắt chước nổi mày đâu. Cứ ngửa tay ra mà nhìn, có vân tay ai giống vân tay mày đâu. Hãy đi thẳng đến vân tay của mày.

Tao ạ!

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Đề

Thoáng thấy tôi, em rẽ ngoặt nhanh vào bóng tối. Làm mép tôi nhếch một nụ cười phiền. Bỗng nổi buồn xồng xộc chìa tờ giấy kết hôn, tôi chép miệng thở dài và ký. Từ trên đầu hạt mưa rơi đánh bộp. Đóng dấu vào tờ hôn thú. Thế là nổi buồn và tôi chung chăch chung gối. Để ra bao giọt đắng giọt cay. Để ra khói bay, để ra nước mắt. Cũng như loài người. Khi chào đời chúng cũng khóc oe oe.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Cơ Cớ

Đã gọi là cơn thì nó không thường xuyên, nên tất cả im hơn chờ đợi. Khi cơn điên khùng đến, nó chứa đầy động từ. Nó gặp bông hoa thì bông hoa rách nát. Nó làm cho khẩu súng phải kêu, làm cho lưỡi dao nhảy múa. Nó không có chân dung nhưng khi đi qua để lại những dấu chân rùng rợn, nào là đổ vỡ ư, nào là máu chảy và có cả tự do nữa, những cái khóa bị gãy, những tường rào đổ rạp. Vậy tôi nhận ra nó rồi. Nó chính là những gì không yên ổn. Không chấp nhận sự yên ổn mà theo nó là phi lý, phi lý... À! Thì ra mọi sự phi lý là ngòi nổ của điên khùng. Còn sau sự điên khùng... là sự yên ổn bại liệt, bệnh hoạn

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Phu Chữ

Bát cơm nguội cùng ba cái răng sâu đã khiêng chiều vào tối. Tối già chạm tới khuya non thì trăng mọc. Trong bóng rượu nhạt, hiện bóng trăng non, trong trăng non có yêu tinh lẫn trong bụi duối. Nó liếm mất chữ, nó dứt đứt dây đàn. Nó bõn cợt trai tơ, nó đùa cùng đom đóm. Tôi gọi thì nó đi, tôi đuổi nó đi thì nó choàng vai lạnh buốt. Vẫn trong quần áo niêm. Lưỡi dài mắt đỏ. Tóc xõa da xanh. Tôi cười, nó dọa thôi! Chứ yêu tinh đẹp lắm. Trong nó có rượu, có trăng còn dưới ánh nắng ban mai toàn cơm, toàn áo, toàn là nhọc nhằn, khôn khéo lọc lừa. Chỉ có trăng rượu, yêu tinh là nguyên khiết mà thôi.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Không Đền

Có người bảo tôi “Anh cứ vẽ ra...” tôi cười buồn, trầm nghĩ. Vẽ, bịa, hư cấu và sáng tạo. Đâu là khoảng cách? Có lẽ chẳng có cự ly nào cả. Vì không thích thì là bịa, “hay” thì là sáng tạo! Thế thôi! Nó giống như khi tôi yêu em! Lúc thì là trò gai gái, lúc lại là tình yêu. Trò gai gái khi hò hẹn, là tình yêu lúc phụ bạc nhau. Thôi bỏ mẹ rồi! Sáng tạo là làm ra những điều đã mất, hoặc có nguy cơ mất hay dự cảm về sự không còn nữa.

Tôi quay lại thì anh bạn đã bỏ đi, chẳng còn ai để cãi nhau, để tranh luận. Mặt trời hắt cái bóng của tôi xuống chân, ngày chỉ có một lần hình dè gợn lên trên cái bóng của mình. Thế thì vẽ đi, nhanh lên. Tý nữa thôi là cái bóng dài ra, chỉ dính vào chân có một sợi. Tôi hối hả vẽ, đến lúc xong thì mặt trời lặn lâu rồi. Tôi đã vẽ xong bức tranh “thời gian”.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Bắt Đèn

Có một gã đi bắt đèn cuộc đời, anh ta kể rằng đã giúp bạn một lần mà không thấy đèn ơn, đã yêu một người rồi bị người phụ bạc. Nói đến đây anh gào lên. Tôi ăm ắp tài năng mà không được dùng, Thừa thãi ân tình mà không ai thương mến. Rồi vừa khóc vừa kêu. Tôi đã trải đời mình ra để tô thắm núi sông. Đã khóc thương những rủi ro bất hạnh. Cuộc đời ơi! Hãy đèn tôi. Đèn cho tôi hạnh phúc, đèn cho tôi quyền lực và bạc tiền. Đèn cho tôi tài năng quên không chăm chút, đắp cồn cao để nổi tiếng tôi lên. Bỗng một bát cơm ngòi vào mặt anh ta, một tà áo thắt vào cổ anh ta “đòi nợ”.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Gã Tâm Hồn Tôi

Có một gã đi bắt đèn cuộc đời, anh ta kể rằng đã giúp bạn một lần mà không thấy đèn ơn, đã yêu một người rồi bị người phụ bạc. Nói đến đây anh gào lên. Tôi ăm ắp tài năng mà không được dùng, Thừa thãi ân tình mà không ai thương mến. Rồi vừa khóc vừa kêu. Tôi đã trải đời mình ra để tô thắm núi sông. Đã khóc thương những rủi ro bất hạnh. Cuộc đời ơi! Hãy đèn tôi. Đèn cho tôi hạnh phúc, đèn cho tôi quyền lực và bạc tiền. Đèn cho tôi tài năng quên không chăm chút, đắp cồn cao để nổi tiếng tôi lên. Bỗng một bát cơm ngòi vào mặt anh ta, một tà áo thắt vào cổ anh ta “đòi nợ”.

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Xơ

Lãng tâm đi mấy ngày. Quả mướp trên giàn đã vàng xuộm. Tiếc quá! Thôi đành để nó già lấy xơ rửa bát. Bóng câu qua thềm, thấm thoắt thoi đưa. Da tôi cũng tàn nhang đôi mỗi lúc nào không biết. Cái sơ mướp tọa lạc trên cái trạc ba cây sắn ở cầu rửa. Nó bầu bạn với cái vại, cái chĩnh cạnh cầu ao. Thỉnh thoảng nhẩy tùm vào chậu rửa mấy cái bát bẩn rồi lại vắt vẻo thơ ca với gốc xung chum nước. Thôi thì còn gì để xơ xác nữa đâu. Cứ ngâm vịnh tràn cung mây. Chắc gì chiều nay có bát bẩn đâu mà ngại. Trông người mà ngẫm đến ta. Cái xơ người này thì biết làm gì với nó bây giờ đây. Chả nhẽ cũng trèo lên trạc ba cây sắn ngâm thơ, có thơ đâu mà ngâm cơ chứ. Thôi thì bắt chiếc sơ mướp, không rửa được bát thì chùi vải vậ. Thế là cái xơ tôi chùi màu lên vải, lúc thì nó chùi ra mặt người, lúc thì nó chùi ra mặt trời, chùi ra đủ thứ. Thế rồi lại thấm thoắt thoi đưa, chùi mãi rồi cũng phải mòn. Cái sơ người ở lại trong màu trong nét, Có cả da mỗi tóc bạc, có cả nước mắt mồ hôi. Thế rồi lại bóng câu qua thềm, bức tranh cũ đi, già đi và cũng biến thành cái sơ tranh, gọi tắt là rẻ rách. Cái rẻ rách đặc biệt này ai mà dùng để rửa mặt thì đẹp lắm, Để chùi gương thì sáng lắm. Nhất là để chùi đời thì thoi rồi! Không còn gì phải bàn nữa... Cứ gọi là bóng lòng lọng. Thật đấy!

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Cõi Kia

Đọc cho lắm vào. Nghĩ cho lắm vào, tin cho lắm vào để bị nhận ra là có cõi kia. Cõi không thấy đau, không thấy đói, không bị già. Không sướng, không khổ, nó chán làm sao. Chả nhẽ quay lại cõi bên này! Tráng sĩ đã ra đi hề không trở lại. Thế rồi lại tu cho lắm vào, ngộ cho lắm vào để lại say được cõi thứ ba. Đã không đói rét, đã không đau buồn, tuyệt đối tự do rồi thì họ chỉ tranh nhau làm việc tốt việc thiện. Dễ quá... thấy thế thì còn chán nữa. Thôi! Thôi đi Quyền! Đi đến cõi nào cũng thế thôi. Ước gì chỉ là không!

HIỆN THỰC MỜ

Đặng Huy Quyền
www.dtv-ebook.com

Đi Chơi

Ngồi xem ti vi, thấy đồng loại bay ra vũ trụ. Họ nhìn về trái đất thấy nó to lù lù. Mới đến đấy mà đã cho là mình bay ra ngoài vũ trụ. Thế là điên tiết lên, tôi vù đi tít tắp. Ngoảnh lại, thấy trái đất bé như hạt đỗ. Chao ơi, chớp mắt một cái thế là lạc bố nó mất. Không biết quê hương nằm ở chỗ nào trong hàng tỷ cái đốm sáng kia nữa. Hoảng lên, tôi lại vù đến khắp mọi nơi, sục sạo khắp cái thiên hà này để tìm quê. Lúc thì gặp trái kim cương, khi thì gặp quả sắt quả vàng, lúc thì trái nước trái lửa. Tĩnh như không, không tìm thấy trái đất của tôi đâu. Điên tiết tôi lao bừa đi, mãi miết lao, mien man lao, may thay tôi tìm lại được trái đất của mình. Nhận ra được nó bởi kim tự tháp và vạn lý trường thành, còn mọi thứ đều khác đến không nhận ra nữa. Thế là tôi leo lên ngọn kim tự tháp để ngồi sầu.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Lời Đầu Sách](#)

[Làng Tôi](#)

[Lòng Mẹ](#)

[Hai Người Thợ](#)

[Gã Dở Hơi!](#)

[Cổ Quê Tôi](#)

[Sáng Trưa Chiều Sáng](#)

[Cánh Đồng Giấy Trắng](#)

[Ước Mơ](#)

[Nỗi Buồn Đã Mất](#)

[Mèo Giấu Cút](#)

[Mùa Một](#)

[Mùa Hai](#)

[Mùa Ba](#)

[Mùa Tư](#)

[Thính Tai, Tinh Mắt](#)

[Thu – Mưa – Giọt Giọt](#)

[Bò Và Người](#)

[Gương](#)

[Cãi Nhau Với Mình](#)

[Ngủ Mê](#)

[Luận Về Khí](#)

[Nó Vặn Vào Thân](#)

[Lời Ru](#)

[Con Người, Con Tinh, Con Trùng](#)

[Hai Vế Đối](#)

[Cái Vòng Tròn Khiêm Tốn](#)

[Đêm Liên Hoan](#)

Rồi Sợ! Rồi Không Sợ!
Vỡ Đầu Ra
Vấn Vợ
Mai Đây
Đối Xứng
Tình Yêu Và Hạt Cơm
Ngôn Ngữ Luận
Đôi Mắt
Hoàng Đế Của Thơ
Đại CỤC
Những Nạn Nhân Của Danh Vọng
Hết Năm
Rỗng Không
Bấm
Vòng Quay
Đẹp Và Xấu
Người Mây
Vẽ Cái Mông Lung
Biểu Bì Của Người
Đối Thoại Trong Nghề
Cái Sự Đi
Không Gian Cong
E Ngại
Ăn Cắp Cát
Hai Cái Bóng
Mồ Hôi Đất
Rock Thu
Chẳng Ai Giống Được Mình
Đẻ
Cơ Cớ
Phu Chử
Không Đề

[Bắt Đèn](#)

[Gã Tâm Hồn Tôi](#)

[Xơ](#)

[Cõi Kia](#)

[Đi Chơi](#)